

גיליון מס' 11 • קיץ 2012

בשבילם

עיתון מתנדבי אגף השיקום

סיוע למען
הזולת

מפתח
של הלב

הכוח בנתינה

שיקום תעסוקתי
לאנשים עם
מוגבלות

תמרוץ מעסיקים
לשילוב אנשים
עם מוגבלות
בשוק העבודה



המוסד לביטוח לאומי
אגף השיקום
www.btl.gov.il



בשבילם

מערכת: ענבר דוד, שרה ארגמן, רות מערבי, נילי אילון, ישראלה אלסון

תגובות, מכתבים, הצעות ומשאלות -

אנא שלחו לענבר דוד

המוסד לביטוח לאומי

ויצמן 39, כפר סבא

davidi@nioi.gov.il

המוסד לביטוח לאומי, אגף השיקום. יוני 2012



מתנדבים ומתנדבות יקרים

הוצאתו לאור של הגיליון החדש של מתנדבי אגף השיקום, מהווה הזדמנות עבורי לברך אתכם על פעילותכם החשובה ועל העשייה השוטפת שלכם מול האוכלוסייה הנמצאת בטיפול אגף השיקום של המוסד לביטוח לאומי.

הקשר הבלתי אמצעי שאתם יוצרים עם מקבלי השרות, הינו קשר חיוני המהווה השלמה לעשייה המקצועית של עובדי המוסד.

מעורבותכם בחיי אנשים בשלבים קשים של חייהם, התמיכה והליווי שאתם מעניקים להם במסירות, מעידים על חוסנה של החברה שלנו בדאגה לחלשים ולמי שלא שפר עליו גורלו, ואין ספק שאתם מהווים חלק מהגאווה שלנו כחברה ישראלית.

ברצוני להודות לכם על התגייסותכם ועל מסירותכם ולאחל לכם עוד שנים רבות של עשייה משמעותית ושרוח ההתנדבות תמיד תהיה עימכם.

תודתי גם לעובדי אגף השיקום על עבודתם המקצועית המסורה והליווי השוטף שהם מעניקים לכם.

בברכה,

פרופ' שלמה מור-יוסף
המנהל הכללי



מתנדב/ת יקר/ה

אנו שמחים להעביר לקריאתך את גיליון מתנדבי אגף השיקום מס' 11

הגיליון הנוכחי מוקדש לשוק העבודה והשתלבות אנשים עם נכות במעגל העבודה.

פעילות אגף השיקום מכוונת להגברת שילובם בעבודה של אנשים עם נכות באמצעות רכישת השכלה והכשרה מקצועית שתאפשר להם השתלבות טובה בשוק עבודה תחרותי, השתלבות בעבודה משליכה על כל תחומי החיים האחרים ומאפשרת השתלבות טובה יותר בחברה הישראלית.

בגיליון זה בחרנו לחשוף בפניכם מספר תהליכים אשר מטרתם להביא להגברת השתתפותם של אנשים עם מוגבלות בשוק העבודה הפתוח וכן מקצת הפעילויות המתקיימות אצלנו באגף השיקום, על מנת שידע זה ישמש אתכם בעבודתכם הברוכה.

אתם, מתנדבים יקרים, מסייעים לנו במטרה חשובה זו דרך ביקורי בית, מתן תמיכה לנכה הנמצא בהכשרה מקצועית, סיוע בתיווך וסנגור מול הרשויות השונות וכן במיציא זכויות בחוק "נכות כללית".

פעילותכם החשובה והחיונית באה לביטוי בכתבות היפות ששלחתם לעיתון המתארות את תפקידכם ואת המשמעות הרבה שלכם להצלחתו של האדם הנכה בלמידה ועבודה וגם את הדרך הפתלתלה להצלחה, שלעיתים קשה ומתסכלת וחרף זאת התקווה, האמונה ביכולת האדם והרוח הנושבת מכם מאפשרת להמשיך הלאה.

כחלק מהרצון להגביר את מיצוי הזכויות בקרב אנשים עם נכות, ייסדנו בשנת 2008 את שירות "ייעוץ לנכה" בסניפים: פ"ת, ת"א, רחובות וחדרה. הפעילות זוכה להצלחה ולהדים חיוביים ועל כן בשנת 2011 הכפלנו את שירות "ייעוץ לנכה" בעוד ארבעה סניפים: כרמיאל, נהריה, חיפה ונצרת ובכוונתנו להרחיב השנה שירות זה לסניפים נוספים.

תודה רבה לכל הכותבים והכותבות, שהטביעו את חותמם בחוברת זו, תודה מיוחדת לחברות המערכת שעמלו קשה בהפקת חוברת זו: לגב' שרה ארגמן, גב' ישראלה אלסון, גב' רות מערבי, גב' נילי אילון.

בברכה,

ענבר דוד
ממונה ארצית על שירות המתנדבים

כרמל סטינגר
מנהלת אגף השיקום

תמרוץ מעסיקים לשילוב אנשים עם מוגבלות בשוק העבודה - הלכה למעשה

חוק שוויון זכויות (1998) בא להגן על כבודו וחירותו של אדם עם מוגבלות ולעגן את זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים וכן לתת מענה הולם לצרכיו המיוחדים באופן שיאפשר לו לחיות את חייו בעצמאות מרבית, בפרטיות ובכבוד, תוך מיצוי מלוא יכולתו.

בעקבות חוק זה, על מנת לתת הזדמנות שווה לאנשים עם מוגבלות להשתלב בשוק העבודה, בשנת 2006 הותקנו תקנות להשתתפות המדינה במימון התאמות לעובדים עם מוגבלות. החל מאוקטובר 2007, "המטה לשילוב אנשים עם מוגבלות בשוק העבודה", מטפל בבקשות של מעסיקים להשתתפות המדינה במימון התאמות לעובדים עם מוגבלות.

מטרת הפעלת התקנות היא להפחית למעסיקים את העלויות הכרוכות בהתאמת סביבת העבודה בעת שהם קולטים עובדים עם מוגבלות בשוק העבודה ולהשוות אותם לעלות הקליטה בתעסוקה של עובדים אחרים ללא מוגבלות. כפועל יוצא מכך יקודם שוויון ההזדמנויות בתעסוקה בין האוכלוסיות השונות בשוק העבודה ויגבר שיעור התעסוקה של אנשים עם מוגבלות בשנים הבאות.

השתתפות המדינה במימון התאמות לעובדים עם מוגבלות:

על פי התקנות לחוק, זכאים להשתתפות המדינה במימון התאמות המעסיקים אשר מתעתדים להעסיק עובד עם מוגבלות בשליש משרה לפחות ולתקופה שאינה נופלת מ- 12 חודשים (אין הכרח ברציפות).

סוגי התאמות במקום העבודה שעבורן ניתן להגיש בקשה להשתתפות המדינה :

- **בקשות לשירותי הדרכה למעסיק** - בקשה להשתתפות במימון התאמה שהיא הדרכה ראשונית למעסיק של עובד עם מוגבלות שכלית, קוגניטיבית או נפשית, שנותן גורם מקצועי בתחום אותה מוגבלות ב-6 החודשים הראשונים לעבודתו של העובד.
- **בקשות לשירותי תרגום ותמלול** - בקשה להשתתפות במימון התאמה שהיא שירותי תרגום ותמלול הנדרשים לעובד עם מוגבלות, שיש לו ירידה בשמיעה של 50 דציבלים ויותר באוזן הטובה יותר, וזאת לצורך קליטתו הראשונית במקום עבודה.
- **בקשות להתאמות פיזיות** - בקשות להשתתפות במימון התאמות פיזיות כגון: התאמות במקרקעין או מכשירים, עזרים והתקנים.
- **בקשות למימון מוגדל** - להשתתפות במימון התאמה במקרקעין עבור עובד שנקבעו לו 75% מוגבלות בניידות ע"י משרד הבריאות, ולהשתתפות במימון התאמה של מחשוב מיוחד עבור עובד שמחזיק תעודת עיוור לפי חוק שירותי הסעד.
- **בקשות להחלפה, שכלול או שדרוג של התאמה קיימת**

גובה הסיוע במימון ההתאמות:

סכומי השתתפות המדינה מותנים בסוג הבקשה והמספר הכולל של העובדים במקום העבודה המעסיק עובדים עם מוגבלות שעבורם נדרשת ההתאמה, ובתנאי שעלותה לא תפחת מ-1000 ₪ (למעט בהדרכה ראשונית). סכומי השתתפות המדינה נעים לרוב בין 3000 ₪ ל-19000 ₪ לכל עובד עם מוגבלות עבורו בוצעה ההתאמה. בתנאים מסוימים ניתן להגדיל את ההשתתפות עד 60000 ₪ לעובד.

במקביל להשתתפות המדינה נדרש המעסיק להשתתף במימון ההתאמה בהתאם לגודל העסק וסוג הבקשה (למעט בהדרכה ראשונית). השתתפות המדינה ניתנת "כהלוואה עומדת" עם ביצוע ההתאמה, והופכת כעבור שנה למענק בהתקיים התנאים שנקבעו בתקנות.

מי רשאי להגיש בקשה להשתתפות המדינה במימון התאמות

מגיש טופס הבקשה הוא המעסיק. עם זאת, רצוי שהעובד יכיר את מהות ההתאמות ויוכל גם להביאן לידיעת המעסיק, כך שהמעסיק יתחיל את התהליך.

השתתפות המדינה בהתאמה שהיא ליווי והדרכה מתמשכים שניתנים לעובד עם מוגבלות על ידי עובד מן המניין (מנהל ישיר או עמית לעבודה)

העסקתו של עובד עם מוגבלות כרוכה לעתים בכך שעמית העובד לציודו או מנהלו הישיר נדרש לפנות מזמן עבודתו כדי להדריך וללוות את העובד עם מוגבלות, לתת לו הסבר מפורט על מטלות העבודה באופן ממושך, לסייע לו להתמודד עם תקלות, שינויים בלתי צפויים וכיוצא באלה, וזאת מעבר לנדרש כאשר מדובר בעובד ללא מוגבלות.

"המטה" רואה בזמן שבו העמית לעבודה או המנהל הישיר משקיע בהדרכה וליווי של עובד עם מוגבלות ובכך נגרע מזמנו לביצוע תפקידיו השוטפים, כהתאמה שהמדינה משתתפת במימונה וזאת בהסתמך על סעיף 8(ה) לחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, התשנ"ח-1998.

"שכר מינימום מותאם" לעובדים עם מוגבלות

מטרת התקנות והחוק היא לעודד ולהגביר את שילובם של אנשים עם מוגבלות בשוק העבודה ביחסי עובד מעביד, תוך התאמת שכר המינימום המשולם להם ליכולת העבודה שלהם בתפקיד ובמקום עבודה נתונים.

"שכר מינימום מותאם" מתבסס על העיקרון של שכר שווה על עבודה שווה. עיקרון זה מופיע בין היתר באמנה הבינלאומית לשוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, שנחתמה באו"ם לא מכבר ע"י מדינות רבות, כולל מדינת ישראל. "שכר מינימום מותאם" בנוי בצורה מדורגת והוא תמיד שווה או גבוה מהתפוקה היחסית של עובד עם מוגבלות למול התפוקה של עובד ממוצע ללא מוגבלות, ובכך הוא דואג שהאדם עם המוגבלות יקבל שכר יחסי שאינו נמוך מהתפוקה היחסית שלו.

התקנות או החוק אינם מונעים מאדם עם מוגבלות אשר מצא עבודה בשכר שווה או גבוה משכר המינימום, לעבוד בה.

החלטה על "שכר מינימום מותאם" אינה גורעת מזכותו של עובד לשכר לפי הסכם קיבוצי או חוזה עבודה החל עליו. **השכר המותאם נקבע על בסיס הערכת יכולת העבודה של העובד**, ביחס ליכולת העבודה של עובד ללא מוגבלות באותו התפקיד. לשם קבלת הערכה זו מתבצע אבחון על ידי מאבחן מקצועי. האבחון מתקיים במקום העבודה והוא תקף לתפקיד המסוים אותו מבצע העובד ואשר בגינו הוא עובר את האבחון.

העובד בלבד, אפוטרופוס או מי מטעם העובד שהוסמך לכך על ידי העובד באמצעות ייפוי כוח, יכול להגיש בקשה לקביעת "שכר מינימום מותאם". לשם כך עליו לפנות למטה במשרדי התמ"ת.

מסלול תעסוקה ייעודי למעסיקים של עובדים עם מוגבלות - "שלושים על שלושים"

משרד התמ"ת מעניק סיוע כספי למעסיקים המבקשים להגדיל את מצבת כוח האדם אצלם ולקלוט עובדים עם מוגבלות. הסיוע ניתן למעסיקים העומדים בקריטריונים, כהשתתפות בעלות השכר של העובד או העובדים עם מוגבלות שיועסקו, למשך שלושים חודשים. שיעור ההשתתפות הוא כדלקמן:

1. ב- 10 החודשים הראשונים להעסקתו של העובד - 40% מעלות השכר
 2. החל מהחודש ה- 11 להעסקה ועד לתום החודש ה- 20 - 30% מעלות השכר
 3. החל מהחודש ה- 21 להעסקה ועד לתום החודש ה- 30 - 20% מעלות השכר
- לדוגמה:

מעסיק המעסיק עובד עם מוגבלות שעלות העסקתו החודשית הינה 8,000 ₪, יקבל סיוע כספי במסגרת המסלול: בסך של 3,200 ₪ בעשרת החודשים הראשונים להעסקת העובד (40% * 8,000 ₪)

2,400 ₪ החל מהחודש ה- 11 ועד לחודש ה- 20 להעסקתו של העובד (30% * 8,000 ₪)
ו- 1,600 ₪ החל מהחודש ה- 21 ועד לחודש ה- 30 להעסקת העובד (20% * 8,000 ₪)

קבלת מידע וסיוע

לקבלת מידע, סיוע במילוי הטפסים והגשתם ניתן לפנות למרכז המידע בנושא השתתפות המדינה במימון התאמות. כתובת: רח' המלאכה 3, ת.ד. 57498 תל אביב 67215 טל' 03-5688312 דוא"ל: shiluv_ov@marmanet.co.il

**קיבצה מתוך אתר המטה לשילוב אנשים עם מוגבלות
ענבר דוד, ממונה ארצית על שירות המתנדבים**



מתנדבים מסניף כפר סבא

שיקום תעסוקתי באמצעות הביטוח הלאומי

מחלקת השיקום במוסד לביטוח לאומי הוקמה כבר בראשית הפעלת חוק הביטוח הלאומי ב-1954, כאשר לצד הבטחת הקיום באמצעות הגמלאות השונות, מצא המחוקק לנכון לתת לנכים מתוקף "חוק נפגעי עבודה" זכות חוקית להיעזר בשירותי המחלקה לשיקום מקצועי וזאת על מנת לחזור ולהשתלב בעולם העבודה. במהלך השנים עם התוסף חוק נכות כללית, הוספה זכות זו גם ל"נכים כלליים" ובשלב מאוחר יותר, גם לאלמנות ולנפגעי פעולות איבה.

המטרה המקצועית של מחלקת השיקום הינה לעזור ככל שניתן לאוכלוסיית הנכים והאלמנות שנפלטו משוק העבודה, לחזור למעגל העבודה ולאלה שלא התנסו כלל בעבודה, לתת את הכלים להצטרף אליו.

בכדי שאדם יוכל להגיש תביעה "לשיקום מקצועי", עליו להיות מוכר באחת מן המחלקות הבאות: נפגעי עבודה, נכות כללית, שארים, או איבה והינו בגיל עבודה.

לתהליך השיקום מספר שלבים: שלב ההיכרות בו נבדקת ונקבעת הזכאות של הפונה לקבלת סל שירותי השיקום, על פי קריטריונים הקבועים בחוק. הקריטריונים הם:

- נכה המוכר במסגרת "חוק נכות כללית" בעל 20% נכות רפואית יציבה לפחות.
- הנכה אינו יכול לחזור לעבודתו הקודמת או לעבודה מתאימה אחרת כתוצאה מהנכות. לגבי נכים צעירים, במידה והם חסרי מקצוע.

- הנכה "מתאים לשיקום" - קיימת הערכה כי בסוף התהליך יוכל הנכה להשתלב בעבודה בשוק הפתוח. השלב הבא הוא שלב האבחון המקצועי שכולל שיחות עם הלקוח שמטרתן להעריך את יכולותיו: יכולות פיזיות, יכולות אינטלקטואליות וכוחות נפשיים, כדי לגבש החלטה לגבי הכיוון התעסוקתי המתאים והדרך לממש אותו. במקרים בהם לא ניתן להגיע להחלטה על תכנית שיקום מתאימה, אנו נעזרים בשירותי אבחון כגון: מכונים פרטיים ומרכזי שיקום המשתמשים בין השאר במבדקים פסיכוטכניים, מבדקים אישיותיים ומבדקי נטיות תעסוקתיות.

תכנית השיקום שתגובש יכולה לכלול: השלמת השכלה - במטרה לצמצם ולהשלים פערים לימודיים, הכשרה מקצועית - קורס במסגרת קורסים של התמ"ת או קורסים פרטיים בפיקוח, לימודי השכלה גבוהה - במסגרות על תכונות המאושרות על ידי "המועצה להשכלה גבוהה".

כמו כן ניתן סיוע בחיפוש מקום עבודה מתאים .

תכנית השיקום נבנית תוך התייחסות לרצון הפונה והתאמתה לנכותו ולהשלכותיה התפקודיות, להשכלתו, לכישוריו ולאפשרויות ההשתלבות בשוק העבודה עם סיום לימודיו, בתחום הכשרתו.

מי שנמצא זכאי לשיקום ואושרה לו תכנית שיקום, יהיה זכאי במהלך לימודיו ל:

- מימון שכר לימוד - בגובה שכר הלימוד הנדרש במקום ההכשרה ועד לתקרה הנקבעת אחת לשנה
- "דמי שיקום" - משתקמים הלומדים 20 שעות בשבוע לפחות, זכאים לקבל "דמי שיקום" במידה שאינם מקבלים קצבת נכות
- החזר הוצאות נסיעה - למקום ההכשרה וחזרה
- החזר לכיסוי הוצאות לרכישת ספרים עד לתקרה שנקבעת מעת לעת. במידה שעולה צורך ניתן לסייע ברכישת מחשב
- מימון שעורי עזר למי שזקוק לכך
- לבעלי ליקויי למידה מימון דו"ח הקלות

לכל אורך התהליך האדם מלווה ע"י "עובד/ת שיקום" עד להשתלבותו ולהסתגלותו למקום העבודה. עובד/ת השיקום נפגש/ת עמו לצורך שיחות שמטרתן לסייע, לייעץ, לתמוך, להעצים ועוד.

תהליך השיקום הוא תהליך אישי ואנחנו מנסים להתאים אותו באופן פרטני לכל אדם ואדם שמגיע אלינו, בהתאם למצבו הנפשי, מידת בגרותו, ניסיונו ובשלותו לקבלת החלטות בנוגע לעתידו.

זהו תהליך שדרושים לו רצון פנימי ומשאבים להשקעה, כאשר על הלקוח לקחת בו חלק פעיל על מנת שהתהליך כולו יסתיים בהצלחה.

המעוניינים להיעזר בשירותי השיקום של ביטוח לאומי יוכלו לפנות למחלקת השיקום בסניף הביטוח הלאומי הקרוב למקום מגוריהם, בימי קבלת קהל ונשמח לבדוק האם ניתן לסייע להם.

מידע נוסף ניתן לקבל באתר הביטוח הלאומי www.btl.gov.il

ענת ברוס, עובדת שיקום סניף פ"ת

שמונה דרגות של נתינה

כולנו רוצים להיות עצמאיים ולהיות מסוגלים לדאוג לצרכינו בעצמנו. רובנו חשים לא בנוח כשאנו מקבלים מאחרים, ומעדיפים להרוויח את לחמינו בעצמינו. אם קורה ואנו מוצאים את עצמינו בצד המקבל, אנו חשים, לרוב, השפלה עצומה.

התורה רגישה מאד לדינמיקה העדינה שבין התורמים ובין מקבלי הסיוע.

המילה **צדקה** - היא המונח בו משתמשים בתורה למושג הנתינה לנזקק - יכולה להתפרש גם במובן של "צדק". אלוהים בוחר אנשים מסוימים להיות שליחיו כדי לחלק את השפע לאחרים.



מתנדבים מסניף רמת-גן

להתנדב מכל הלב - מתנדבים מספרים

לגעת באושר

לא קל להגיע לגיל מבוגר ולצאת לפנסיה (פרישה מוקדמת ו/או פרישה רגילה). בהיעדר תעסוקה כל שהיא לאדם אחרי הפרישה, רבים מאתנו נוטים להגיע למצבים קשים, להידרדרות כללית ואף למצב של דיכאון.

השאלה הנשאלת האם להיכנע, להרים ידיים ובזה נסיים את החיים.

כמובן שיש הרבה אופציות אחרות ...

כמי שהכיר קודם את מערך ההתנדבות במערכת החינוך שנים ארוכות, מצאתי שהמענה הטוב ביותר והמקסימלי "לנצח את הפרישה" הוא הצטרפות למעגל ההתנדבות והמתנדבים.

הדילמה הייתה לאיזה מעגל ומקום השמה התנדבותי אהיה שייך והאם באמת הדבר ייתן לי סיפוק אישי? לאחר מחשבה עמוקה ההחלטה שלי הייתה להתנדב באופן כללי, ולתרום לקהילה במקום שאוכל דרכו לעזור לאנשים שבאמת צריכים את העזרה וזקוקים לה.

הדבר לא איחר לבוא כאשר קיבלתי טלפון מפקידה בכירה, נציגת המוסד לביטוח לאומי שהציעה לי להתנדב במוסד לביטוח לאומי. פנייה זו חזקה את דעתי לתרום לקהילה.

דרך המוסד לביטוח לאומי עברתי יחד עם מספר חברות וחברים השתלמות ארצית רצינית, מקיפה ומעמיקה על המוסד לביטוח לאומי בכלל ועל נושא ההתנדבות במחלקות השיקום בפרט.

ההשתלמות הייתה גורם מכריע בטיפוח וחיזוק מיומנויות בתחומים שונים כגון: מידע וידע, חוקים, חשיבה, התייחסות לזולת, פיתוח חשיבה ערכית ועוד ...

(בהזדמנות זאת אני רוצה להודות לכל האנשים שתמכו ותרמו רבות להצלחת ההשתלמות).

התנדבות היא לא דבר המובן מאליה וכאשר המתנדב נמצא בסיטואציה זו הוא משתדל לתת את המיטב: **האם תרזה אמרה: "אני לא עושה דברים גדולים, אני עושה דברים קטנים באהבה גדולה".**

ובנוסף אמרה:

"תן לעולם את המיטב שלך"

וזה לעולם לא יהיה מספיק

תן לעולם את המיטב שלך ... בכל מקרה"

אני מודע לזה שהשלמות המקסימלית איננה בגדר אפשרות, אבל כאשר אנחנו המתנדבים יכולים היום לעזור לנזקקים בכלל ולנכים בפרט ולו במעט, להיות להם אוזן קשבת להפחית מסבלם, להעניק להם אהבה ואמפתיה, הרי אנו עושים את עבודתנו על הצד הטוב ביותר, **מכאן אני מרגיש שהתחלתי לגעת באושר ...**

סבית בסאם, מתנדב "ייעוץ לנכה" בסניף חיפה

זהבה היא Google / דהאן איילה, מתנדבת בסניף חיפה

במרכז אולם הכניסה לביטוח האומי - גיפה
תמיד נמצאת זהבה בעמדת הניווט שלה.
כמו ב - Google כולם עוברים דרכה
זהבה מכוונת ומסבירה
וכמו ב - Google LINK- התאגיד מפקח!
כמו ב - Google זהבה מתוודעת לכל אחד
באופן שווה - מהאביון עד העשירון העליון
כשאתי התנדבתי פונה אליה.
היא תמיד באמצע

אני מודה כי זהבה ממשיכה
ראשון ראשון ואחרון אחרון אצלה.
וכמו ב - Google היא מספקת לי תשובות
על פי מילות מפתח בודדות
זהבה גם מנסה בכל דרך
להוריד עומס מהגורים המצטברים
בדלפקים השונים.

אז היא עוברת בין האנשים
ומנדבת עוד הסבר או הפנייה
כדי לקצר את זמן ההמתנה.

כמו ב - Google כשאת כותבת את המילה "מקבאל" לדוגמה
את מקבלת רשימת מרפאות על פי אזורים והתמחויות
זהבה היא מנהלת בכירה
ש קומת הכניסה לביטוח האומי - גיפה.

על אף שהיא מחוקקת בעבודתה
בכל שעות הקבלה יש לה הופעה ואין לה פוצה
ומה עם העובדים גמגומה?

הם עובדי - Google בהקבלה
על כל המשתמע

אני התנדבתי הגדשה

"מפריעה" להם באופן קבוע

באין סוף שאלות והבהרות.

במטרה לשפר ולאשר את העבודה.

אף כי אני עוזרת במילוי טפסים

במחיצתם. אני ממש ביוס אימוצים

פגשתי עוד אנשים מצוינים במסגרת ההתנדבות

רק שבעמדה בה אני יושבת

זהבה בולטת!



מתנדבים מסניף חיפה

כמו כלים שלובים

במסגרת עבודתי במחלקת השיקום של ביטוח לאומי הכרתי שתי בחורות ממוצא אתיופי שזקוקות להכוונה, הדרכה וסיוע.

אתמקד בסיפורה של א' שהגיעה לארץ מאתיופיה בגפה, נטולת משפחה. נחשפתי לבחורה חזקה, עשירה בכוחות נפש אדירים, בחורה שהתמודדה עם כאב פיזי ויכלה לו. נקודת הפתיחה כאן שונה אלפי מונים מנקודת הפתיחה של רוב החברה הצברית, כמוני.

יש לשער על פני השטח, כאילו עבודתי היא חד כיוונית שאופייה מן הסתם נתינה, הענקה, שרק הצד המקבל נהנה מפירותיו, אך לא כך הדבר.

ככל שאני נותנת מזמני ומיכולתי הנפשיות והאקדמיות, אני חשופה להבנה ואמפטיה. אני לומדת להכיר עולמות ותרבות מרתקים. אני סבורה ששתינו יוצאות נשכרות מהקשר בינינו באותה המידה.

בלהה שפורר, מתנדבת בסניף רחובות



מתנדבים מסניף רחובות

לפני מספר חודשים זכיתי לקבל מתנדבת ששמה בלהה. עד שפגשתי אותה, חשבתי שהקשר איתה מיותר, אך לשמחתי פגשתי את בלהה.

פגשתי אישה בעלת אישיות מדהימה, עם רצון עז לעזור בכל שעה ובכל רגע ותמיד קשובה ונותנת מעל ומעבר. היא מאמינה ותומכת בי. מלמדת אותי להסתכל על מצבים בצורה שונה ממה שראיתי וזה עוזר לי להתקדם. היא נותנת לי כוח לנסות ולא לוותר לגבי המטרות שלי בחיים.

זו זכות גדולה שניתנה לי, ההזדמנות להכיר אותה.

עדן, שיקום ברחובות

הלוואי והיה כך תמיד

בתאריך 9/3/2011 התקיים קורס "ייעוץ לנכה" במוסד לביטוח לאומי בחיפה. בקורס השתתפו, מתנדבים מסניפים חיפה, נצרת, כרמיאל, נהריה ומרחובות.

בסיום הקורס סיכמנו שנשמור על קשר והובטח שיארגנו לנו יום טיול בנצרת.

בתאריך 15/10/11 הזמנו עי' הגב' ססיל מעודה ומוחמד לנצרת. נפגשנו והיינו קבוצה של 11 מתנדבים.

ססיל ומוחמד דאגו למדריך מוסמך שערך לנו את הסיור המהנה בכל המקומות הקדושים לנוצרים ולמוסלמים. הסיור היה מאוד מהנה, למדנו על המנהגים השונים ועל השוני בין העדות.

כמו כן, חשנו קרבה ואמפתיה לקבוצה שהייתה מעורבת וכן הוסרו כל המחיצות בין היהודים לערבים.

בסוף היום, הזמנו את המארגנים לארוחת צהריים. שוחחנו, ולמדנו שכל בני האדם באשר הם, מוטרדים ושמחים מאותם דברים.

בסופו של יום, נפרדנו כל אחד לדרכו כשבליבנו מקוננת התחושה "הלוואי והיה כך תמיד" לא לחוש זרות, לא ליצור מחיצות, אלא לזרום ולתת לאחר מעצמנו, להכיר, ללמוד ולהיפתח, באווירה מאפשרת ונינוחה ובמחשבה טובה.

אתי סנטר, אילנה דיין ונירה בן-נתן, מתנדבות מסניף רחובות

”גאונות היא היכולת של האדם לשמור על חזונו עד שהוא הופך למציאות”

בנג'מין פרנקלין

הקשבה

אנו מתנדבים במסגרת "הייעוץ לנכה" בבטוח לאומי פ"ת משנת 2008. רק עכשיו שמנו לב שחלפו כבר יותר מ-3 שנים וההרגשה שלמרות כל הידע והניסיון שרכשנו, יש לנו עוד כל כך הרבה ללמוד.

כמובן שזה הזכיר לנו את הפעם הראשונה שהגענו לסניף פתח תקווה, אחרי הקורס שעברנו. ישבנו כצופים "בקבלת קהל" והבנו עד כמה אנו בורים. לא עם כל מה ששמענו וראינו הסכמנו באותם רגעים, לא הכול הבנו. לאט לאט הגיעו התובנות ואנחנו בטוחים שגם היום, צופים שיצפו בנו, עשויה להיות להם ביקורת גם עלינו. הפקידות "בנכות כללית" למדו במהרה שלהיעזר בנו, משמע סיוע במתן השירות ובדרך, גם הקלה על עבודה.

לנו המתנדבים יש זמן בלתי מוגבל בו אנו יכולים להקשיב לאדם שמגיע בדרך כלל מבולבל, מחוסר ידע, לעתים כועס על המערכת. עם הזמן צברנו ניסיון ומיומנות לתת לפונה "לשחרר קיטור", כך שיוכל, ביתר קלות להקשיב להסברים כדי לקדם ולזרז את תביעתו.

ממרום גילנו (רובנו כבר יצאנו לגמלאות), אנחנו יכולים לשאול שאלות נוספות בעדינות וברגישות הנדרשת, כדי לבדוק אם הפונה מיצה את כל זכויותיו, אולי להגיש בקשה "לשירותים מיוחדים", "לניידות", "שיקום" או אולי למחלקה אחרת.

ננסה לשכנע אדם עם פגיעה נפשית לפנות לפסיכיאטר, כי רק כך יש לו יותר סיכוי לקבל קצבת נכות.

אנחנו יחסית פנויים, אין לנו טרדות פרנסה, יש לנו רצון רב ונכונות לתת כתף ובעיקר לגלות סבלנות וסובלנות כלפי האחר, להכיר בשונות ובעיקר להקשיב להם.

על פי ראות עיננו, הדבר החשוב והמשמעותי ביותר שאנו תורמים כמתנדבים הוא ההקשבה.

יעל דותן, רחל ויז'ונסקי, גילה בר נר, רותי לוי, אלי צימרמן ונתי גורסקי.
"הייעוץ לנכה" בסניף פ"ת



מתנדבים מסניף פתח-תקווה

אהבת המטפול / ביטון רפאל, מתנדב בסניף טבריה

אהבה היא צליל ופזמון אפונה.
יש אהבת אהבה ויודק אמנויב.
אהבה היא גוכמה ופזונה.
אהבה היא כבוד ואמנה.
אהבה היא הקשבה ומשמח אב.
אהבה היא צליל ופזמון.

אהבה היא שירה הנמתת את הטון
כשיר ומחול המתענן או בים הכנול.
אהבה היא צרימה פרימה ושמה.
אהבה היא גיבוק ואור לא צל.
אהבה היא קשר לאורך ימים בין המטפול אמנויב.



מתנדבים מסניף טבריה

הבנות שלי

שמי אדית כהן ואני מתנדבת במחלקת השיקום של המוסד לביטוח לאומי, סניף ת"א כבר למעלה מחמש שנים.

במסגרת התנדבותי קיבלתי לחנוך בנות אשר מצבן הנפשי לא טוב, בלשון המעטה. אחת מהבנות אשר איתה אני נמצאת בקשר כבר שלוש שנים, הינה ק. בחורה אשר חיה לבד בעולם. ק. הייתה זקוקה להדרכה, אהבה, חיבוק חם ובמיוחד למשפחה. מהרגע הראשון שנפגשנו הרגשתי שהיא תהפוך לחלק ממשפחתי וכך גם היה.

אני תמיד אומרת שיש לי ארבעה ילדים למרות שבפועל ילדתי רק שלושה. גם משפחתי רואה בה חלק בלתי נפרד מאיתנו. את ליל הסדר האחרון היא חגגה איתנו והייתה שותפה מלאה להכנת הסדר ולהשתתפות בו. ק. אף משתתפת באירועים המשפחתיים שלנו ואני ובני משפחתי מרגישים איתה כאילו תמיד הייתה שם.

בתחילת הדרך אף אחת מאיתנו לא ידעה לאן הקשר יוביל, אבל היום אין לי בכלל ספק שהקשר בינינו הינו לעולם ואף אחד לא יוכל לגרום לקשר הזה להתנתק.

ברצוני לציין גם שיותר ממה שאני נותנת, ק. יודעת לתת בחזרה.

אני מקבלת ממנה הרבה אהבה וחיבוק אשר ממלאים אותי לא פחות ועל זה נאמר שכאשר אתה נותן אתה גם מקבל, ואני מקבלת המון.

אדית כהן, מתנדבת בסניף ת"א



מתנדבות מסניף תל-אביב

אדית

הכרתי את אדית לפני שש שנים. אני זוכרת שנכנסתי לפגישת ההיכרות במצב נפשי מאוד סוער. נכנסתי בוכה ויצאתי עם חיוך. החיבור ביני לבין אדית היה מידי.

אדית ליוותה אותי במצבים מאוד מאוד קשים בחיי. בדיכאונות נוראיים היא נתנה לי את ההרגשה שהיא תמיד לצדי. אדית נתנה לי את ההרגשה שאני יכולה לבטוח בה בביטחון מלא.

כיום אני במצב מעולה ולומדת דרך השיקום של הביטוח הלאומי להיות מדריכת שיקום (מן סגירת מעגל) ועדיין בקשר נהדר עם אדית אשר הפכה להיות לי כמו אחות שמעולם לא הייתה לי.

אדית בשבילי היא מורה לחיים ומודל לחיקוי והערצה. אני אוהבת אותה מאוד!

ד. סניף תל אביב

הכוח בנתינה

חשבתם שהעלייה ממרוקו הסתיימה בשנות השישים?

ובכן יש עדיין יהודים שעלו ממרוקו בשנים האחרונות.

היכרותי עם משפחה כזאת נוצרה בזכות מחלקת השיקום בירושלים, בה אני מתנדבת מספר שנים. למשפחה שקיבלתי להתנדבות יש סיפור טרגי שמלווה את המשפחה.

משפחת א. עלתה ממרוקו בשנת 2002. אבי המשפחה היה רופא משפחה ידוע ואהוד בקרב הקהילה היהודית בקזבלנקה. המשפחה עלתה לישראל מסיבות אידיאולוגיות ועזבה הכול מאחור.

בשנת 2004 נפטר אבי המשפחה באופן פתאומי, במהלך לימודי אולפן עברית לרופאים. המשפחה נותרה חסרת כל - אלמנה עם ארבעת ילדיה.

כיום ז'קלין (שם בדוי) ושניים מילדיה מתגוררים בדירה שקיבלה במסגרת הדיוור הציבורי. הדירה הייתה במצב לא טוב. בזכות חברים ממרוקו שהתגייסו לעזרתה הצליחה לשפץ את דירתה ולהתאימה למגורים.

ז'קלין, שבמרוקו שרתה אותה, יצאה לעבוד וניסתה להתפרנס בכבוד ולכלכל את המשפחה. היא נפגעה בתאונת עבודה ומאז אינה מסוגלת לעבוד.

בעקבות מה שעברה הדרדר מצבה - בעיקר מצבה הנפשי וכמובן מצבה הכלכלי.

בפגישותיי עמה אני מנסה לחזק אותה. אנו נפגשות בביתה ומדברות לעתים קרובות בטלפון. למרות שהשפה העברית אינה שגורה בפיה ואני לא מדברת צרפתית, הצלחנו לפסוח על המכשול ואנו מצליחות לדבר ולהביע את עצמנו בחופשיות. בפגישותיי עמה אני מנסה לחזק אותה ולתת לה מקום שבו יכולה לדבר על קשייה, דאגותיה ותקוותיה לעתיד טוב יותר, ומקווה שאני נותנת לה כוח להמשיך הלאה.

אני משתדלת לעודד אותה למרות הקשיים שעברה עד כה ולעזור לה לראות את "חצי הכוס המלאה".

במסגרת התנדבותי גייסתי את חברותיי לקראת ראש השנה וביחד קנינו לה סל פינוקים.

אני גם מסייעת לה בקשר שלה עם המוסדות השונים שבהם היא מנסה להיעזר.

הקשר שנוצר בינינו מאוד מיוחד ונותן לשתינו הרבה כוח.

מלי שור, מתנדבת בסניף ירושלים

מישהו לקרוא איתו

זכות גדולה נפלה בחלקי - להתנדב אצלה.

הגעתי אליה לראשונה לפני כעשר שנים, זמן קצר לאחר שבנה נפטר ממחלה.

עשרים שנה קודם לכן נהרג הבן שלה באוטובוס הדמים על כביש החוף וכך היא נקשרה למחלקת שיקום של הביטוח הלאומי. כאשר נפטר הבן הנוסף ממחלה - האסון היה כפול ומכופל. נותרו לה שלושה ילדים - שתי בנות ובן. בתקופה הראשונה שהייתי אצלה - לאורך כל הביקור זלגו הדמעות. היא אמרה שמזל שאני באה אליה כי המשפחה לא מרשה לה לבכות וכשאני מגיעה יש לה אהון קשבת לבכי. במהלך השנים, הקשר בינינו הלך והתעצם. נהייתי כבת משפחה.

לפני כשלוש שנים חגגו לה יום הולדת 87 כי למה לחכות עד גיל 90. האירוע היה מרגש במיוחד. הגיעו המון אורחים, כולם בני משפחה: בנים, נכדים ונינים ואני היחידה שלא בת משפחה. אבל לא הרגשתי זרה בכלל.

לפני כשנה הבאתי לה ספר קריאה. היא כל החיים קראה קצת עיתונים וקצת עיתון "לאישה". מעולם לא קראה רומן כלשהו. הספר היה קליל, סיפורים קצרים ומצחיקים. היא נהנתה מאד מהספר וביקשה שאביא לה ספר נוסף ואחר כך עוד אחד ואמרה שכשאין לה ספר לקרוא משעמם לה. אישה בת 90 שכל החיים לא קראה, הפכה לקוראת "כפייתית".

אבל ההנאה מהקריאה לא נמשכה זמן רב. לפני חודש היכה האסון הנורא בפעם השלישית: אחת מבנותיה נפטרה באופן פתאומי ממחלה.

"המנודבת" שלי היא אישה חזקה מאוד, מלח הארץ. צברית ילידת טבריה. אני מאחלת לה שתצליח להתגבר על האסון הבלתי נסבל ולזכות לחיים שלווים באחרית ימיה.

טובי בליט, מתנדבת בסניף קריות



מתנדבים מסניף קריות

מפתח של הלב

נפגשתי לראשונה עם מתי (שם בדוי), שחווה שנים קודם לכן פיגוע טרור, איבד את אימו ונשאר לבד. האמת היא ש"לבד" זוהי מילת המפתח שלו, אך זוהי תחושה שלא היה לו מפתח לפתוח את דלתה ולצאת ממנה.

הוא סיפר לי שיש לו את מיכה, רותי, דוד ויוסי, אבל באותה נשימה אמר גם שאין לו אף אחד.

רבות שוחחנו על כך. רציתי פשוט להבין ולא הצלחתי, עד שפעם אחת שמעתי אותו אומר לי: "כשאני מדבר איתך, אני מרגיש שאני באמת מישהו. מישהו ששמו מתי, שיוצא כל בוקר לעבודה, שמנהל את משק ביתו לבד, שהולך לסרט ולהצגה לפעמים, שמתרועע עם חברים, שאני מישהו, בן אדם, שאני שווה".

למדתי את סיפור חייו של מתי משיחותיי איתו. הוא סיפר לי על ילדותו הבודדה, אותה חווה ברית המועצות ועל התבגרותו כאן כעולה חדש, שונה ומבודד.

אחת לשבוע אני מגיעה לביתו ומקשיבה לסיפוריו המזמינים אותי להיכנס לעולמו. אני עוזרת לו למצוא משמעות במה שעושה, בדברים הפעוטים של יום ויום ובאלו הגדולים. מתן משמעות למעשיו מחזקת אותו ומעלה את הערך העצמי שלו בעיני עצמו.

אני חושבת שבתקופה האחרונה, מידי פעם הוא מצליח לפתוח את דלת ה"לבד" ולצאת מהעולם שלו למקום אחר, רגוע יותר ושמח.

ברוריה קרן, מתנדבת בסניף חדרה



מתנדבות מסניף חדרה

מחוננואז אביאלאז / דורון הרצוג, מתנדב במחלקת השיקום בראשל"צ

כשנפגשנו אראשנה לפני שנה,
כמתנדב, אך הצעתי עזרה.
היית שקט וביישן, לא אמרת מילה,
לא ענית על שאלותי, ישבת בקט, אלא מיוק.
ניסיתי לעודד אתך ובך אמתך.
נפגשנו בחדר, אולם הרגשתי לבד.
ניסיתי לעודד, להסביר אך כיצד להתנהג בבכורה,
שאין מה להתבייש ושמתר אהביע דעה.
לא היית מתקשר ביוזמתך
ואפילו את האוכל במסעדה הייתי צריך להזמין עבורך.
במשך הזמן, אט אט נפתח.
פתאום התגלת אמייק, אלא עדיין לא אדבר,
ואפילו לא היית מתקשר.
כעבור יותר משנה, בעזרת עקשנות והתמדה,
השינוי שלך התגבש בהדרגה:
ביקשת להיפגש והתקשרת.
כשבתקרה לא ענית, צלצלת שוב ואפילו דאגת.
ביקשת לעשות דברים,
אבא אלי הביתה, אטילו וצפנת בסרטים
וכך גם הפכנו למברים טובים.
שיתפת אותי בידיע שלך היואודי,
על ההיסטוריה של העם היהודי,
ביקשת שאבוא אליך הביתה ונתקן יחד את הטאווויזיה
ובהמשך האכנו בחדר אמפס עבורך עבודה.
ביקשת עצות, שיתפת בוויזיות ולימדת אותי על עולמך.
מקווה שתהאיק זה יימשך וישפיע טובה על שיקומך.



מתנדבים מסניף ראשון לציון

סיוע למען הזולת

אני נמצאת בקשר עם אלמנה + 6 ילדים, יוצאי אתיופיה, משפחה אשר מצליחה לרגש אותי ללא הפסק בשקט, בנימוס, בצניעות, בענווה ובחום המאפיינים אותה.

לפני מספר שנים יצרתי קשר עם האם האלמנה שהייתה במצוקה מבחינה כלכלית, משפחתית ואישית. שניים מילדיה חולים: אחד בנפשו והשניה בגופה: נכה בגפיים. מול כל הצרות עמדה האם באומץ לב ובגאווה, כשהיא נחושה לעזור לילדיה ולעצמה ולקיימם בכבוד.

מאחר והייתה חסרת מקצוע, ללא ידע בקריאה וכתיבה בעברית ומעולם לא עבדה בארץ, השתלבותה בעולם העבודה נראתה כמעט בלתי אפשרית. הצורך לשפר את תנאי מחיית בני משפחתה והמצוקה הכלכלית אליה נקלעה לאחר ההתאלמנות, הביאו אותה להשתתף בתהליך שקומי "במרכז שקום" ובהמשך בסדנה לצורך הכנה לעבודה וסיוע בהשתלבות בעבודה. היא קיבלה על עצמה כל עבודה שהוצעה לה וכיום עובדת ומצליחה לפרנס את עצמה וילדיה.

במהלך שקומה, עודדתי אותה להשתתף בתהליך, לא לוותר ולא להתייאש, גם כשמצב הבן היה קשה והיא נאלצה להשקיע אנרגיות ומאמצים רבים בהשגחה עליו. סייעתי לה במציאת דרכים מעשיות להתמודד עם הבעיות השונות וכדי שתוכל למצוא סידור לבן ולהתפנות לתהליך השקומי.

כיום נראה כי המשפחה עולה על דרך המלך: הבן החולה מקבל סיוע נפשי ומתגורר בהוסטל. הבת הנכה סיימה שירות לאומי. האם ממשיכה לעבוד, נראית ונשמעת אופטימית מתמיד.

אני ממשיכה בקשר עם האם, אולם מוקד הסיוע שלי כמתנדבת, עבר כיום לבת על מנת לסייע לה להשתלב בתהליך שקומי. הדרך עוד ארוכה, אולם אני מקווה שגם היא תשכיל להתמודד עם המכשולים, תרכוש מקצוע ותשתלב בעבודה.

אורית נצר, מתנדבת בסניף ראשל"צ

לכל אחד יש משהו מיוחד

ליליאנה, מנהלת מחלקת השיקום בסניף אשקלון ורכזת המתנדבים, הזמינה אותי לפגישה היכרות עם קבוצת המתנדבים של מחלקת השיקום של אשקלון. והנה אני, יושבת בין אנשים שמכירים זה מכבר, מתנדבים יחדיו במחלקה במשך שנים רבות ונוהגים זה בזה במשפחתיות. אני מקשיבה להם כאשר הם משתפים אותנו במשימותיהם במסגרת ההתנדבות ופתאום אני מעט נלחצת וחוששת. כיצד אוכל אני להשתלב ולתרום באופן שבו הם תורמים? מתנדבת אחת מסייעת, בין היתר, בלהסיע לקניות וסידורים (אין לי רכב), מישהו נוסף עוזר בכל הקשור לביורוקרטיה (אני אלרגית למילוי טפסים), מתנדב אחר מארגן ומקשר בין נותני שירות שונים לזקוק להם (ואני חדשה בעיר, טרם מצאתי מי יתקן לי את הברז) ועוד כל כך הרבה דברים חשובים וראויים, ואני? קטונתי מלעשות דבר מה מאלו.

ליליאנה בחוכמתה וניסיונה הרב, ידעה את אשר אני לרגע קט שכחתי - לכל אחד יש מה לתרום. כל אחד יכול להעניק לאחר חלק ממה שהוא זקוק לו ובכך לקדם אותו. ליליאנה הציעה לי ללוות מטופלת שאחת משאיפותיה במסגרת השיקום הייתה ללמוד אנגלית, דבר שהיא חשה שיאפשר לה לצאת ולטייל בעולם. אמרתי לעצמי: "בינגו, את זה אני יודעת ויכולה לעשות!". כך בעצם החלה ההרפתקה הנפלאה שלי כמתנדבת במחלקת השיקום, אשר כבר מזמן פרצה את גבולות הוראת האנגלית ואפשרה לי להעז ולתרום עצמי בתחומים רבים אחרים. מתוך כך למדתי שכל צעד קטן שנעשה מהווה הישג גדול. גיליתי שמה שנראה לרגע ככישלון הוא בעצם פתח לאפשרויות נוספות, אשר יכולות להוביל אותנו לתוצאות אף טובות יותר ממה שציפינו להן.

כאן המקום להודות מקרב לב לעו"ס ליליאנה קטוק על ההזדמנות, לשאר עובדי המחלקה, למטופליה וכמובן למתנדביה אשר המפגשים עמם מהווים עבורי מקור לתמיכה וידע ואני גאה להימנות יחדיו עם אנשים נפלאים אלו.

ליליאנה סילביה בורטניק גיוולב, מתנדבת בסניף אשקלון



מתנדבים מסניף אשקלון

התנדבות בסניף נצרת

התנדבתי בהרבה מקומות בחיי. ברווחה, נשים נגד אלימות, עמותת ידיד, קייטנות, בתי ספר ולאחרונה במוסד לביטוח לאומי - שהשם שלו תמיד נקשר עם גביית כספים מאנשים. לאחר האוריינטציה שעברנו בקבוצה המתנדבים לנפגעי פעולות איבה השתכנעתי שהכסף אינו הדבר הכי חשוב בחיים, אלא אמצעי ואין כמו לראות חיוך יפה על פני אדם שצריך אותו.

דרך הכרת החוקים של הביטוח הלאומי שלא ידענו עליהם קודם, גיליתי שיש הרבה זכויות המגיעות מהביטוח הלאומי ואנשים לא מקבלים אותן מחוסר מודעות. שמחתי שדרכנו אנשים אלו יזכו בכל מה שמגיע להם וימצאו מישהו שיתמוך בהם וילווה אותם לאורך כל הדרך. מצאנו חן בעיניי ההרצאות שהועברו לנו ובמיוחד ההרצאה שהעביר ד"ר סמיר זועבי על תקשורת בין אישית, הרצאה שהייתה מעניינת מאוד וחשובה לעבודתנו עם המשפחות אותם אנו מלווים. וכן למדנו מסדנת התקשורת שהעבירה גב' סופי בסניף חיפה בהשתתפות מספר מכובד מן המתנדבים מאזור הצפון.

איזה כיף ללמוד על נושאים כל כך מעניינים ולהכיר אנשים חדשים.

לוסין סאייג', קבוצת המתנדבים של נפגעי פעולות איבה בסניף נצרת



שתי קבוצות המתנדבים של נצרת חוגגות ביחד את ראש השנה האזרחית

רחוק מהעין אך קרוב ללב

לפני מספר חודשים יצאתי עם משפחתי לטיול מאורגן באירופה למשך שבוע ימים. לפני שנסענו נתתי את מספר הקוד שלי בטלפון הנייד למנודב שלי י'.

כבר בבוקר שנחתנו י' התקשר ושאל איך הייתה הטיסה ואיך אנו מרגישים.

מעתה ובכל יום התקשרתי לי' ותיארתי לו כל מה שראינו ואיפה היינו ומה מיוחד בעיר הזאת או אחרת. י' נפגע עבודה קשה שבמהלך עבודתו נפל, נחבל בראשו ואיבד את מאור עיניו. אני בעצם שימשתי לו עיניים ובעזרתי יכול היה לחוות ולראות את כל מה שאני ראיתי.

המשכנו להתקשר אחד עם השני כל יום וביום האחרון של הטיול קניתי מתנות לנכדים שלי ולילדיו של י'. כשחזרתי י' מאוד שמח לפגוש אותי ושיתפנו בחוויות של השבוע ונתתי לו את המתנות לילדיו וכולנו שמחנו מאוד.

כמו שאומרים רחוק מהעין אך קרוב ללב.

אברהם אמיר, מתנדב בסניף רמלה

לרוץ איתה

כמעט שש שנים חלפו מאותו יום שהתחלתי להתנדב במחלקת השיקום בביטוח הלאומי ההתחלה הייתה לא קלה. מה אומרים, מה עושים על מנת לעזור. עם השנים השתלמנו, הוספנו ידע וביטחון כך שמלאכת ההתנדבות הפכה כמעט להרגל שני שלנו - שלי.

במהלך השנים עזרתי למגוון אנשים אך יותר מכולם הרשימה אותי צעירה בת 21 שהייתה לאחר ניתוח שני להשתלת כליה. דווקא בגלל הקשיים שלה ניסיתי בכל כוחי לעזור לה בתחומים שונים בהתאם לצרכים האישיים שלה. לאחרונה היא מתלבטת האם לעזוב את בית הוריה ולהיות עצמאית. על מנת לסייע בידה, שוחחנו והגענו למסקנה כי לצעד הזה יש השלכות חיוביות, יש יתרונות ויש חסרונות. ניתחנו חלק מהנושאים. במפגש הבא ניסיתי לסכם את מחשבותיה בנושא ולהגיע יחד איתה לידי החלטה. תפקידי בקבלת ההחלטה הכה חשובה - לשקף לה את תשובותיה ולעזור לה להגיע לידי החלטה סופית.

אני בהחלט אקבל ואכבד כל החלטה שלה ואאחל לה בהצלחה.

עירית טבת, מתנדבת בסניף רחובות



מתנדבים מסניף רמת-גן

הקשר שלי עם מ'

כשאתה מלווה איש עם מוגבלות קשה, אתה עד לתופעות של עליות ומורדות במצב רוח, בתחושותיו, מכאוביו וגם בתקוותיו.

מ' שבטיפולי קרוב לגיל 60 היה קבלן שיפוצים. הוא מטבעו אדם אנרגטי בעל יוזמות חדשות למרות הכאבים הפוקדים אותו.

אני נוכח לדעת כי במשך השנים האלה חלו מעברים חדים בהתנהגותו: מצד אחד מצבי רוח ירודים ובקוטב הנגדי רגעי שיא ביצירתיות. במשך השנים האלה נהיית מיצירות נהדרות של קרמיקה, ומעבודות פסיפס שיצר.

אם לסכם - מ' בשבילי חבר שנעים להתרועע אתו.

שכרי גדול מאד כשאני נהנה לא פחות ממנו.

שמואל כהן, מתנדב בסניף רחובות



מתנדבים מסניף באר שבע

צוואה

גדלתי עם הורים זקנים שהיו כל הזמן צריכים את עזרתי והליווי שלי. הייתי הולך עם אבי הזקן לבקר את החברים שלו. הם כל הזמן דיברו על מה עבר עליהם בחיים.

אבא שלי ז"ל אמר לי פעם: "בני, תמשיך בדרכי ונסה לעזור לאנשים כמה שאתה יכול". את המשפט שלו אי אפשר לשכוח ובאמת המשכתי לעזור לאנשים ובמיוחד לזקנים ואני ממשיך בהתנדבות עד היום.

לא אשכח את קבוצת המתנדבים של נפגעי פעולות איבה שאני משתתף בה בביטוח לאומי בסניף נצרת שמנחה אותה גב' לילא. המפגשים וההרצאות חזקו אותי הרבה ונתנו לי כיוון יותר ברור בדרכי בהמשך ובמיוחד בהתנדבות.

סימון אבו רחמון, קבוצת המתנדבים של נפגעי פעולות איבה בסניף נצרת

גיוק

אין דבר גשוב בעולם
כגיוק בפנינו אעבר כולם
הגיוק משכיב כאב
כחיות אק הוא בא ישר מהלב

גיוק הוא דבר בא כק אישי
והופק בא אגד איתר אנשי
אין או ערק בכסף ולא כחמון
ובכא זאת הוא שווה חמון

כגיוק ובחילה טובה
אפילו פרידה היא פגות עצובה
כי גיוק מקל על בדידות
יוצר אגווה ורעות

אין גיוק שהוא אשוא
כי אין אדם שיכול באעציו
אכן צריכים אנו בני האדם
אספק סיבות אגיוק בעולם
ואז נהיה... מאושרים כאלנו.



מתנדבים מסניף נהריה

ניצחון הרוח

“לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות” (זכריה ד', ו' מהפטרת שבת חנוכה)

שרה, רכזת המתנדבים בסניף הביטוח לאומי רמלה, הטילה עלי משימה לכתוב לעלון. התלבטתי באיזה נושא לבחור, והנה, ערב אחד, כשהייתי בדרכי לחיפה לאירוע, האזנתי לרדיו ושמעתי את השדרן מתאר בהתרגשות אירוע מעניין. ליד מגדל דוד, במגרש ליד החומה, עמדו עשרות נכים סדורות זו ליד זו. והיכן הנכים? הם מטפסים בסנפלינג על החומה. השדרן תיאר אירוע יוצא דופן בהשתתפות קהל רב מלא בהתפעלות מיכולתם של הנכים.

חשבתי לעצמי, על כוח החיות ורצון החיים שיש באדם ויכולתו להתעלות מעל מגבלותיו הגופניות. ונזכרתי בסיפור חסידי קצר: “היה חורף קשה מאוד, הנהר קפא וכשהפשיר פגעו גושי הקרח בדגים והרגו רבים. היהודים רצו לדוג דגים אך לא יכלו להבחין בין הדגים הפצועים, המתים והחיים. הלכו ושאלו את הרבי, אמר להם: הדגים שהולכים עם הזרם - ספק חיים ספק מתים, אלה השוחים נגד הזרם - בוודאי חיים”. ואותם נכים עם כוח הרצון האדיר שלהם שאינם משלימים עם מגבלותיהם הגופניות ואינם שוקעים אלא מחפשים אתגרים, שוחים נגד הזרם כדי למצות עוד ועוד את כוח החיות.

בדומה לכך המתנדבים באשר הם, אף הם במידה מסוימת שוחים נגד הזרם, על ידי הנתינה והעזרה לזולת, מעניקים חיים, עידוד, רצון חיים ושאיפה להתגבר על חולשות ומגבלות הגוף והנפש לנזקקים לכך.

יישר כוח גדול לכל המתנדבים.

יצחק עמיר, מתנדב בסניף רמלה



מתנדבים מסניף נהריה

מעט את היכה אקלא / מרים יוסוב, מתנדבת בסניף רמלה



מתנדבים מסניף רמלה

ההתנדבות מביעה מהלך,
אביב אוהקשיב אכאב.
אראו דמעות בעיניי,
בינכס השניי,
אוהקשיב אסיפור עזוב,
אשמוע זאט שוב ושוב,
אזאט אקפה ועוגה,
אהעיצ אספר בדיגה,
אראו עין מבחיקה ובוהקת,
אוישה שמח צווקת,
אשמוע מנה סיפור עיזי,
אודעט שצריך אנסות אוהעיצ,
אכך מפעם אפעם,
הביבז הוא מלא טעם,
הצווקיס והבדיגות,
הס אוק גדול בפשישות,
אראו שינוי מצער - אשמחה,
עבוי זי אוק מההצלחה,
אמצור מפשישה כזו מאושרת,
זי אמוז אודעט שאפער זס אהרת.

נתינה שהיא גם קבלה

מזה כשש שנים אני מתנדבת במחלקת השיקום בסניף הביטוח הלאומי ברחובות. אני נהנית מאוד מהפעילות שלי. לעתים אני מרגישה שיותר ממה שאני נותנת אני מקבלת. כיון שהייתי מורה במשך 34 שנים בכתות א' וב' מופנים אליו בעיקר אנשים הזקוקים לעזרה בקריאה וכתיבה. אני מלאת סיפוק והנאה כשאני רואה את התקדמותם. כעת אני מטפלת בל', בחורה צעירה מושתלת כליה נשואה ואם לילדה בת חמש. אני ממש מצפה לבואה וגם היא לדבריה מצפה למפגש איתי. אנחנו משוחחות ומספרות זו לזו את כל מה שעבר עלינו במשך השבוע וכמובן לומדות. היא מתקדמת נהדר ואני מתמוגגת מנחת. כבר הסכמנו בינינו שלא ניפרד לעולם

בינה בן שאול, מתנדבת בסניף רחובות



מתנדבות מסניף רחובות

ליזה ליזה - מחוברת ... ולא רק למכונה - הרצאה למתנדבים מפגש אזורי

כשהתכנסנו באולם ההרצאות בבניין המוסד לביטוח לאומי ברחובות, לא היה לי מושג מה הולך לקרות שם. נאמר לנו שתוצאה בפנינו בחורה צעירה שעוסקת ב"אימון-קאוצ'ינג".

כל שראיתי כשנכנסנו לאולם, זה היה את שולחן הכיבוד, שלא נראה מזמין והתחלתי לעשות שם קצת סדר, לארגן צלחות עם תפוחים ודבש ולהכין לעצמי קפה.

כשהחלה ההרצאה, הרמתי את המבט אל המרצה שלנו: בחורה צעירה, מהממת בהופעתה, החל מהשיעור הצבוע באופן יוצא דופן וכלה בלבוש המיוחד עם וסט ועניבה. עצרתי והתבוננתי בה, בצעירה הדקיקה עם השפתיים האדומות והמשקפיים במסגרת השחורה. "טיפוס", בולטת בהופעתה החיצונית, חשבתי לעצמי. מה שמשך את תשומת ליבי, היה החיוך הזוהר והרחב שעל שפתייה, חיוך שנכח שם כאילו היה חלק מהלבוש שלה, הוא לא מש מפניה היפות.

זו הייתה התמונה הראשונה שבה נראתה פז מוסקוביץ. היא החלה לדבר בשקט ומאחר ואנו, מתנדבות הביטוח הלאומי כבר בגיל שהשמיעה לא מה שהייתה, נתבקשה פז להרים את קולה ואז שמענו את אט אט את סיפורה. תחילה, שאלה פז מה זה אדם רגיל/נורמלי. אח"כ המשיכה בשאלות ובתשובות ואז נגלה סיפורה המרגש והעוצמתי ביותר ששמעתי בחיי. סיפור שאותו תיארה פז בשפע של אנרגיית חיים, גבורה, התעלות, כוח רצון, עשייה ללא מעצורים, כוח כובש ומחזיק את "החיים" בשתי ידיה.

פז מחוברת לחיים, למרות מחלתה ומהווה עבורי מושא להשראה עמוקה ביותר - גיבורה, שמעבר לבעיה הרפואית ולכאב הפיזי היומיומי, נושאת עמה גם את המסר "החיים הם קצרים", ושהדרך בה נחיה אותם תלויה בנו.

ההרצאה היוותה השראה לעוד הרבה אנשים "בריאים" פיזית, אך שחסר בהם "האש", הכוח המדהים של החיות שיש בפז, המהווה דוגמה לצעירה אשר כובשת את החיים בכוח הרוח ואף מנצלת אותם עד תום.

לאה נקר, מתנדבת בסניף ראשל"צ

” אל תלך לפניי, כי אולי לא אצעד אחריו. אל תלך מאחוריי, כי אולי לא אדע להוביל. לך פשוט לצידו, והיה ידיו.”

ליזה ליזה - הרצאה במפגש מתנדבים אזורי

באוקטובר 2011 השתתפתי במפגש מתנדבים אזורי ובו הרצתה הגב' פז מוסקוביץ. ההרצאה הייתה בנושא "אני המנצח/ת בחייה": יכולת ההשפעה שיש לנו על מה שיקרה בחיינו. פז נתנה דוגמאות אישיות מתוך סיפור חייה ואני הקשבתי לה בעניין רב והתרשמתי מהעוצמות והכוחות שיש בה להתמודדות.

אני מגיעה לכל ההרצאות המועברות למתנדבים, שכולן מעניינות, אולם הרצאתה של פז פשוט ריתקה אותי והשפיעה עליי ועל כך ברצוני להודות לה.

כבר תקופה ארוכה אני מסתכלת על החיים אחרת ומאפשרת לעצמי לחוות את הרגע. ההרצאה חיזקה דרך זו והראתה לי כמה חשוב לחיות בהווה ולא להצטער על העבר או להמתין שיקרה משהו בעתיד כדי לעשות שינוי.

בחיים יש תהפוכות: היום אתה אדם שמח ובריא ומחר אף אחד לא יודע מה יקרה.

למדתי מפז שצריך להיות אופטימיים לקוות ולפעול לטוב, כדי להשיג מה שאנחנו רוצים. להאמין שהכול תלוי בנו. שאנחנו יכולים למצוא וליישם פתרונות. לא לחפש תירוצים או אשמים במצב, אלא לפעול ולקדם את מטרותינו ולקחת אחריות על חיינו. מסר זה חשוב שאנו כמתנדבים ניישם בעצמנו. אם ניישם את הדברים ונאמין בעצמנו ובאחריות האישית שיש לנו על חיינו, נוכל גם להשפיע ולהעביר מסר זה גם למשתקמים להם אנו מסייעים.

אלמקייס ציונה, מתנדבת בסניף ראשל"צ



מתנדבים מסניף פ"ת

כנפיים

כמתנדבת בביטוח הלאומי, הכרתי לפני שלוש שנים את ד' - בחורה צעירה נכה מ"כנפיים". במסגרת מכינת "כנפיים" השייכת לעמותת כיוונים, מגיעים מכל הארץ נכים צעירים וצעירות לגור בבוסתן הגליל במגורים משותפים כדי להתנסות בחיים עצמאיים אחרי גיל 18. לאחר שנה במסגרת תומכת ועזרה והכוונה איך להתארגן בעצמם בארגון סדר היום כגון: כביסה, קניית מזון ובישול לעצמם מחוץ לבית ההורים, הם עוברים לדירות מוגשות לנכים בנהרייה ומתחילים בחיי קהילה ועבודה או שירות לאומי.

אני אם לשלושה ילדים וסבתא לתינוקת. הקשר ביני לבין ד' נמשך מעל לשנתיים וחצי, בהן הפכנו קרובות מאוד. נפגשנו מידי שבוע ושיתפנו אחת את השנייה בחוויות החיים. במהלך התקופה הזו היא הצליחה לממש המון חלומות, לסיים שירותה הצבאי כמתנדבת, ללמוד במסגרת השיקום המקצועי של הביטוח הלאומי ואף לעבוד. היא יצרה קשרים חברתיים חמים ועמוקים עם חבריה בעמותת "כנפיים" ובמיוחד נקשרה לחברתה נ'. בסוף אותה שנה נפגשנו שלוש המתנדבות ושלושת הבנות איתן התנדבנו בבית קפה והצטלמנו יחד וכל אחת מהן קיבלה תמונה למזכרת.

המשכתי ללוות את ד' שהתגוררה שנה נוספת בנהרייה (בנוסף למקובל) והתמודדה עם אתגרים לא קלים. בעידודי ובעזרת הצוות המלווה מ"כנפיים" היא הצליחה לקיים קשרים גם עם חבריה החדשים וגם לשמור על קשר עם החברים שסיימו את המכינה ועברו להתגורר בכל רחבי הארץ. היא נפרדה בהתרגשות מחבריה וממני במסיבה ובצילום סרט של כל מי שהיה מעורב בחייה ב"כנפיים", אך היה ברור לשתינו שנמשך לשמור על קשר. בינתיים חזרה ד' לביתה לטיפולים רפואיים והקשר בינינו נשאר טלפוני. לאחרונה דיברנו ביום הולדתה והיא סיפרה לי שהחלה ללמוד אנגלית ושמצבה משתפר, והיא שומרת על קשר עם הבנות שגרו איתה ב"כנפיים".

לא ידעתי אז שחברתה נ' חולה והייתה מאושפזת. לכן הופתעתי כשקיבלתי שיחת טלפון מ ד' בה היא סיפרה בדמעות כי חברתה נ' נפטרה. השתדלתי לנחמה למרות שגם לי היה עצוב מאוד לשמוע זאת. אמרתי לה שתשוב כמה טוב היה לחברתה הקשר החם ביניהן, ושהיא הייתה משמעותית עבורה וזה מה שבאמת חשוב.

אני מאחלת לה שתצליח בדרכה בהמשך ומאמינה שתגשים את חלומותיה ותפרוץ גבולות כפי שעשתה כמתנדבת בצה"ל.

שרה הרניב, מתנדבת בסניף נהריה



מתנדבות מסניף ראשון לציון

אגיוק אין אגיר
הגיוק בגינס
אז גייוק בגייוק
גהיה בן אגס
גייוק בגיניס
גייוק בכא פה
כי גיוק מדיבק
גאינוו מרפה
הוא מרפה זכא נפש
ומזור זכא נפש
ומזור זכא זכ
מוק דאגא
ומה וכאכ
צובע אג כא העולק באביב
ועושה גס אתק
אכפאיים גביב
כי בגיגוד אפסוק המוכר לאמור:
"המגיל במצווה,
אמרים או גמור"
אצונו אמרים במכט מגייוק
המגיל בגיוק.
אמרים או המשק.

סיגל

סיגל היא בחורה עם שמחת חיים וחיך קבוע על פניה. לבושה בקפידה ושואפת להצלחה בחייה.

בטוחה בעצמה ומשקיעה את מרצה בעבודה ובלימודים גבוהים.

לא כך פגשתי אותה בפעם הראשונה לפני יותר משנתיים אצל העובדת הסוציאלית שלה, רותי מערבי. קשה היה להבין את הדיבור שלה כי היא בלעה מילים. לבושה היה פחות מוקפד ומבטה מעט מורכן.

בפגישתנו באותו היום הראתה התלהבות ושהיא מעוניינת וזקוקה מאוד לקשר שהוצע לה.

שמתי לב שמתוך כל סוגי הפגישות שלנו יחד, סיגל הכי אוהבת את הפגישות הכרוכות בקניות, אם זה בקניון או אפילו בסופרמרקט גדול. להט הקניות מדליק אותה ועושה אותה מאושרת עד הגג ותמיד היא חוזרת עם שקיות מלאות.

האושר הוא בדברים הקטנים שיש לנו בחיים, כך אמר פרופ' יורם ברק בהרצאתו המרתקת ששמעתי על מדע האושר. הוא הוסיף ואמר שאנשים שמתנדבים הם אנשים מאושרים יותר מאחרים ועל זה אני חותמת.

הקשר שלי עם סיגל הוא אמיץ ומבוסס על אוזן קשבת, בלויים משותפים לעתים גם עם בנותיי. בדאגה שלי לסיגל אני מרגישה שהיא כמו בתי והיא רואה אותי כאחותה הגדולה או שמא כמודל של אם? היא התייתמה מאמה כשהייתה בגיל 18. זה קשר בריא לשני הכיוונים ומאמינה אני ומקווה שימשך לאורך זמן ארוך יותר.

תהילה, מתנדבת בסניף ת"א



מתנדבים מסניף ת"א

מתהילה לתהילה

קוראים לי סיגל, אני בת 26, ואני רוצה לספר על התהליך שאני חווה עם תהילה, המתנדבת שלי מביטוח לאומי ת"א.

כשהתחלתי בתהליך שיקום מקצועי בבית לוינשטיין, בסיוע של הביטוח הלאומי, זכיתי לפגוש עו"ס מקסימה ששינתה לי את החיים ובמקרה קוראים לה גם תהילה.

באחד המפגשים שלי איתה, כשסיפרתי לה שאימא שלי נפטרה שבוע לפני יום ההולדת ה-18 שלי, היא סיפרה לי שיש בביטוח הלאומי מתנדבים ושעובדת השיקום שלי מביטוח לאומי, רות מערבי, אחראית גם על המתנדבים. היא שאלה אותי אם אני מעוניינת במתנדבת שתהייה לי דמות נשית בחיי, שתוכל להקשיב ולעזור לי להתגבר על חסרונה של אימי בחיי.

השבתי בשמחה להצעה ותוך מספר ימים נפגשתי עם תהילה המתנדבת.

זכיתי להכיר את תהילה ובהמשך גם את שתי הבנות המקסימות והחמודות שלה. בקשר שלי עם תהילה נהגתי לספר לה על הלימודים שלי בבית לוינשטיין (עד שסיימתי), על העבודה שלי בטלוויזיה החינוכית (שזה חלום שהתגשם) על טיפולי השיניים שעברתי ובתקופה האחרונה גם על הלימודים במכללה.

אין לי ספק שהקשר ביני לבין תהילה התחזק יותר לאחר שלפני שנה, כשסבא שלי, שהייתי קשורה אליו, נפטר. כשהודעתי לה על כך היא הגיעה ללוויה וזה היה לי חשוב מאוד. תהילה הגיעה גם לארוחת המצווה, ביום האחרון של השבעה, והכירה את כל בני משפחתי.

במפגשים שלנו אנחנו יוצאות לקניות בסופר או בקניון ואני תמיד קונה משהו, אבל לא לפני שאני מתייעצת איתה קודם לכן.

ביקרנו גם כמה פעמים בספריה והיינו אפילו בסרט, בהצגה ובמסיבת פורים.

אני מאוד מאושרת ושמחה שיש לי את תהילה ואני ממליצה על כך בחום לכל מי שזקוק ליד מכוונת או למישהו לדבר איתו.

סיגל, מסניף ת"א



מתנדבים מסניף רמלה

תרקוד כאילו שאף אחד לא רואה אותך

אנו משכנעים את עצמינו שחיינו יהיו טובים יותר אחרי שנתחתן, אחרי שיהיו לנו ילדים.

אנו מתוסכלים כי הילדים אינם מספיק גדולים, ושנהיה מאושרים יותר כשהם יגדלו.

אחר כך אנחנו מתוסכלים כי הם מתבגרים וקשה איתם. אנו בטוחים שנהיה מאושרים יותר לאחר שהם יעברו את השלב הזה.

אנחנו אומרים לעצמינו שחיינו טובים יותר ויהיו מושלמים כשבן/בת הזוג יצליחו יותר, כשתהיה לנו מכונת יותר טובה או בית יותר גדול, כשנוכל לנסוע לנופש, כשנהיה בפנסיה.

האמת היא שאין זמן טוב יותר להיות מאושרים "מעכשיו", אם לא עכשיו אז מתי?

החיים מלאים תמיד באתגרים ומכשולים. עדיף לקבל זאת ולהחליט להיות מאושרים בכל מקרה.

משהו אמר פעם: "משך הרבה זמן היה נדמה לי ש"החיים האמיתיים" היו אמורים להתחיל עוד מעט, אך תמיד היה מכשול אחד. בעיה שעלי להתמודד איתה, פקס לא פתור, חוב שצריך לשלם, אז החיים היו אמורים להתחיל. עד שהבנתי שהמכשולים האלה הם החיים שלי".

הפרספקטיבה הזאת עזרה לי להבין שאין דרך לאושר, האושר הוא הדרך לכך, יהיה טוב אם תשמור כל רגע טוב שיש לך לבד או עם משהו מספיק מיוחד ששווה לבלות את זמנך איתו. תזכור, הזמן לא מחכה לאף אחד.

לכן, תפסיק לחכות עד סוף הלימודים, עד שתירד במשקל, עד שתתחתן, עד שהילדים יעזבו את הבית. עד שתתגרש, עד יום שישי בערב או ראשון בבוקר, עד הקיץ, עד הסתיו, עד החורף או האביב או עד שתמות כדי להחליט שאין זמן יותר טוב להיות מאושר.

האושר הוא דרך - לא גורל

תעבוד כאילו אתה לא זקוק לכסף,

תאהב כאילו אף פעם לא פגעו בך,

ותרקוד כאילו שאף אחד לא רואה אותך



מתנדבים מסניף באר שבע

ולקינוח, תודה! - מהעובדים באהבה

התסכול כחלק מתהליך השיקום

“בימים האחרונים אני חווה בעיקר תחושה של כישלון”, כך פתחה ברכה, המתנדבת, את דבריה במפגש המתנדבים האחרון. בהמשך דבריה הסבירה שהתחושות העיקריות שלה עם המשפחות אותן היא מלווה, הן תחושות תסכול הנובעות מהשקעה מרובה לאורך שנות ההיכרות שלה את המשפחות, השקעה שבימים האחרונים אינה מוצאת ביטוי בהתנהלות אותן המשפחות. במהלך המפגש ברכה פירטה את קשייהן של המשפחות המתמודדות עם מציאות חיים מורכבת, מציאות שעיקרה הוכתבה ע"י פיגועי הטרור מהם נפגעו, מציאות מעגלית הניזונה בעיקר מקשיים, חולי, תסכול והיעדר שינוי משמעותי. היא ציינה שהתחושה המלווה את המתנדב, שלכאורה יודע מהי הדרך הנכונה שיש ללכת בה כדי שיווצר השינוי, ולמרות המאמצים המושקעים ע"י אותו המתנדב, השינוי המיוחל מבושש לבוא.

במהלך המפגש, ניסינו להתעמק דווקא בתחושות התסכול של ברכה ובאמצעות הדיון הזה לבחון ולעבד את תחושות התסכול של שאר המתנדבים בקבוצה. עסקנו בתחושת התסכול במפגשים עם המשפחות אותן אנו מלווים ובכלל כבני אדם במקומות אחרים בחיינו. תחילה, ניסיתי להבין את המקום שתחושת התסכול פוגשת את המתנדב, את המקום הפנימי, הפירוש האישי שאנו נותנים לתסכול ודרך פרשנויות אילו להרחיב את ההבנה במפגשים עם המשפחות אותן אנו מלווים. אחת התייחסויות שניתנה היא עד כמה תחושת התסכול היא “שלנו”, של המתנדבים או המטפלים ועד כמה היא מזוהה ככזו אצל המשפחות, אם בכלל.

דרך בדיקה זו ניסינו לחזור ולהגדיר את מטרות הקשר של המתנדב עם המשפחה. בתהליך בדיקה זה עלו מסקנות מעניינות ומוכרות שהיה צורך לנער אותן מהאבק שדבק בהן כשנדחקו הצידה. מסקנות כמו החשיבות של קיום הקשר הקבוע, האינטימי והיציב עם המשתתף שאימץ את המתנדב כחלק משמעותי בחייו, וזאת עוד לפני שאנו ממהרים לבדוק עד כמה גרמנו לשינוי מהותי באיכות חייו של המשתתף. ובכלל, עלתה שוב השאלה האם המטרה של לגרום לשינוי היא אכן מטרה ראויה ורלוונטית. התייחסות אחרת הייתה עד כמה היכולת “להיות שם בשבילם” היא עולם ומלואו - היכולת להקשיב ולהעביר את התחושה שאתה שם בשביל אותו אדם, עד כמה התחושה שאנשים שם בשבילנו היא נדירה וכשאנו מעבירים הרגשה זו למשתתף/משפחה עד כמה זו מטרה ראויה לכשעצמה. התייחסות אחרת שעלתה היא שגם אותו תסכול הוא חלק ממנה, מעורר צורך בבדיקת המטרות של הקשר עם המשתתף וניתן להתייחס אל התסכול אף כמדרגה, שלב מצמיח לקראת אותו שינוי מיוחל.

המפגש היה מרתק בעיניי וסחף אותנו לשיחה אינטימית ומרגשת על ציפיות, המקום של כשלוך ותסכול בחיינו, היכולת להבין את הקושי, התסכול ואת תחושות הכישלון גם כשלבנים ממנפים לקראת שינוי חיובי ובכלל את תחושות התסכול כחלק אינהרנטי מחוויית הקשר עם בני אנוש. לבסוף, חשוב היה לי לסכם את המפגש גם באמירה שאין לחשוש מתסכול וכישלון מאחר ואינם מאפילים על חוויות העשייה, התרומה והקשר המשמעותי עם המשתתפים ומשפחותיהם.

עו"ס תמר שמעוני, מנחת קבוצה סניף ירושלים

בר מצווה ליתומים בסניף רחובות

בתאריך 6 לאפריל 2011 יצאנו 43 יתומים והוריהם ליום פעילות, כדי לחגוג יחד את אירוע בר/ת מצווה. האירוע נערך "בנאות קדומים".

עבודת איתור הילדים נעשתה על-ידי לוטם - מתנדבת בסניף רחובות.

לוטם קבלה רשימה של יתומים בגיל בני מצווה מאזור רחובות עד קריית-גת, היא יצרה קשר עם הוריהם והסבירה על תכנית האירוע. חלק מההורים הביעו את חששותיהם ממפגש עם יתומים אחרים וחלק מסרו שאין להם אפשרות להעדר מהעבודה.

לוטם שכנעה את ההורים והסבירה להם על חשיבות האירוע ושכנעה אותם לקחת חלק פעיל. עבודה מאומצת זו, הביאה 43 ילדים והוריהם להשתתף באירוע.

נסענו בשני אוטובוסים מסניף קריית גת, קריית מלאכי ורחובות לנאות קדומים. בנאות קדומים הקבוצה ערכה סיור במקום, נפגשנו עם סופר סת"ם, התנסינו בהפקת תבלינים וסעדנו יחד ארוחת צהריים עשירה וטעימה.

בהמשך השתתפנו במופע של "גאמן" - מוסיקה וכלי נגינה מכל העולם, כולל קפוארה. הילדים והוריהם לקחו חלק פעיל ונהנו מאוד.

קבלנו משובים מאוד חיוביים, ההנאה הייתה גדולה מאוד מ"להיות יחד".

המעורבות והעשייה המבורכת של המתנדבת לוטם סייעה לאיתור מקסימאלי של ילדים שהשתתפו באירוע ונהנו מיום חוויתי ומהנה.

עו"ס ישראלה אלסון, מנחת קבוצת המתנדבים בסניף רחובות

סניף טבריה ממשיכים במסלול ההמראה

אני לא יכולה לדמיין עלון מתנדבים שבו לא יופיעו מתנדבי סניף טבריה, מדובר ב-17 מתנדבים מתוכם שניים. שנקלטו במהלך התקופה האחרונה, מתנדבים המבצעים את המשימות שלקחו על עצמם בצורה הטובה ביותר, בדרך המיוחדת שלהם, מתמידים לאורך שנים וברוב צניעותם מתקשים לכתוב ולשתף בעשייתם, וגם אם כתבו, כתבו על פעלו של חבר לקבוצה ולא עשייתם שלהם.

איפה טעיתי? אני מוצאת עצמי חושבת ומתלבטת.

האם מתוך צניעות? האם נרתעים מכתביה?

המתנדבים מצוותים ברובם לנפגעי פעולות איבה ומעבר לכך מסייעים בפעילויות קהילתיות של מחלקת השיקום שיחות טלפוניות לכלל אוכלוסיית נפגעי פעולות איבה במטרה לשכנעם להגיע למפגשים ולנסים לנפגעי איבה שיוזמת מחלקת השיקום, שיחות טלפון בערבי חג בשם המחלקה, עדכון טלפונים, מיילים וכתובות של אנשי קשר משמעותיים בשירותים הקהילתיים, בתי החולים ושירותי בריאות הנפש וזאת לשעת חירום ולשגרת העבודה של המחלקה.

המתנדבים נענים לכל משימה שאנו מציבים בפניהם. אותי זה מרגש כל פעם מחדש: כאשר אלמנת איבה פנתה לעובד השיקום בבעיות כספיות - עיקול של העירייה, גייסנו מתנדב שמתמצא בתחום, לסנוגר עליה במשרדי העירייה להבין את פשר החוב, לנסות להגיע להסדר סביר ולסייע לה לארגן את המסמכים הנדרשים מתנדב אחר שהוא ובני משפחתו עזרו ליתום איבה משני הורים לשפץ את ביתו, פיקחו על העבודות, יצרו קשר עם בעלי מקצוע שונים וניהלו משא ומתן עימם ולבסוף כאשר השיפוץ הושלם הגיעו עם עוגה מעשה ידיהם לברכו.

מתנדב נוסף התומך באב שכול שהוזעק עקב מחשבות אובדניות של אותו אב. תחושת המחויבות והאחריות שנוטלים על עצמם המתנדבים, מהווה מודל ומקור לגאווה גדולה הן במסגרת הקבוצה והן בקרב תחום השיקום בסניף. במהלך ההדרכה הקבוצתית אנו דנים בדילמות קשיים והישגים שמעלים המתנדבים וכן בנושאים מקצועיים, בנושאים הקשורים ומסייעים להתנדבות תקשורת בינאישית יעילה ניהול קונפליקטים והבנה כיצד נובעים וכיצד להתמודד איתם ביעילות. גיוון והכנסת תכנים נוספים בקשר עם המשפחות ותמיכה במתנדב בהמשך פועלו. הקבוצה מגלה יציבות ומקבלת יפה מתנדבים חדשים במערך המתנדבים ועוזרת בקליטתם. יישר כוח למתנדבים, אני גאה בכם ושמחה להיות חלק מכם.

עו"ס נינה עוז, מנחת קבוצת מתנדבים בסניף טבריה

“סיוור בעקבות ראשונים” בעיר נתניה

המפגש השנתי המשותף של מתנדבי מחלקת השיקום בסניף נתניה עם עובדות המחלקה, הפך לסיוור מרתק בהדרכתו של מיקי אלחייני - מתנדב ותיק. התוצאה: מפגש חוויתי, מהנה ומלא עניין, ביום קר וחורפי - אך מלא בחום של נתניה ומסירות. חשוב לדעת, שהסיוור המשותף התחיל קצת קודם...

באפריל 2005, קמה הקבוצה לראשונה במחלקת השיקום בסניף נתניה. התחלנו לצעוד עם תשעה מתנדבים ומתנדבות למען נפגעי פעולות איבה, נכים כלליים ונפגעי עבודה. המתנדבים, בטווח הגילאים 25-65, כללו: סטודנט, עובדים וגמלאים, שהחלו להתנדב מידי שבוע בקרב משפחות או יחידים, והגיעו להדרכה עימי - באופן קבוע, אחת לשבועיים.

כבר בשלב הראיונות שערכתי, יכולתי להבחין באישיות המיוחדת של כל אחד ואחת מהאנשים. הרצון והמוטיבציה שלהם להצטרף לארגון מורכב ולא כל כך פופולארי, ולתרום מעצמם למען האחר, החלש, הנזקק - כל אלה כבשו אותי מיד.

במהלך השנה הראשונה, נחשפו המתנדבים למערך ההתנדבות בביטוח הלאומי ולתחומי העבודה של מחלקת השיקום, למדו על תפקידי המתנדב, עיבדו את הציפיות איתם הגיעו, מול מערכת ציפיות אפשרית מצד המשפחות, ועבדו על תהליך בניית הקשר באמצעות משחקי סימולציה ושיח פתוח. בנוסף, במהלך המפגשים, קיבלו מידע אודות שלבי ההתמודדות עם שכול ואובדן - תוך זיהוי מצבים אפשריים של “תקיעות”. וכך, עם הכלים שרכשו - יצאו לדרך מלאי ביטחון ועם תחושה של שליחות.



מנחה ומתנדב מסניף נתניה

כיום, בעיצומה של השנה השביעית לקיומה של הקבוצה המונה כ-10 מתנדבים ומתנדבות, רובם כבר מוצמדים למשפחות, לחלקם זהו המקרה השני ואפילו השלישי, וכולם עושים עבודה נפלאה. הקשר מתבטא בתמיכה, בליווי, בסיוע בהתארגנות, בידידות ובחברות אמיתית שנוקמת. המשפחות מחכות בציפייה רבה לבואם של המתנדבים, והמתנדבים מקדישים זמן רב במחשבה - כיצד להעשיר את המפגשים ולתת מענה מתאים לכל אחד ואחד.

טוב הלב, החום והרגישות שמופנים כלפי המנדובים, הרצינות של המתנדבים - לצד היכולת ללמוד ולהפנים את הכלים הדרושים, על מנת לקחת חלק חשוב ביצירת שינוי בחייהם של אנשים - סוחפת אותי ועדיין, מאתגרת ומעצימה אותי בכל מפגש איתם - מחדש.

מעבר למפגשי ההדרכה, ועל מנת לאפשר לעובדות השיקום להביע את הערכתן על העבודה הנעשית עם הפונים שלנו, אחת לשנה, אנו נוהגים לקיים מפגש משותף של חברי הקבוצה עם בנות המחלקה. במפגש זה, עובדות השיקום מביעות את הערכתן על התרומה העצומה של המתנדבים, ומעבירות פידבק לכל מתנדב ומתנדב, דבר אשר מעצים את תחושת המחויבות והסיפוק בקרב המתנדבים ומאפשר את המשך עשייתם. אני נוכחתי לראות כיצד לאורך השנים, עם העמקת ההיכרות הבלתי פורמאלית של עובדות השיקום עם המתנדבים, ועם ההכרה בעבודתם החיונית עם הפונים שלנו, ה"שימוש" במערך זה, הפך לחלק משמעותי וכמעט בלתי נפרד - בחשיבה על מה שיכול לסייע למטופלים שלנו בתהליך השיקום.

המפגשים השנתיים עם עובדות המחלקה, הם כמעט תמיד חגיגיים, עם כיבוד עשיר באווירה מיוחדת ויצירתית. וכך גם נולד המפגש האחרון.

מיקי אלחייני, מהמתנדבים הוותיקים, לאחר יותר מ-25 שנות שירות כקצין במשטרה, בעל תואר ראשון בקרימינולוגיה וסוציולוגיה ותואר שני במדעי היהדות ולימודי א"י, אשר מעבר לעובדה שמתנדב אצל שלוש משפחות השייכות למחלקת השיקום ולתרומתו המשמעותית לקהילה בכלל, עבר גם קורס להדרכת תיירים בעיר נתניה.

כששמעתי על הכשרתו החדשה החלטנו מיד שזו תהיה הזדמנות מצוינת לערוך את הסיוור - כמפגש השנתי, המשותף של המתנדבים עם הצוות.

את הסיוור - "בעקבות ראשונים", התחלנו במוזיאון העיר נתניה. קיבלנו שם הדרכה ממיקי ונחשפנו לתמונות מדהימות מראשיתה של העיר באמצעות מצגת יפה. משם יצאנו לכיוון כיכר העצמאות, תוך כדי שנחשפנו לסיפורים מיוחדים על בתי הקפה, בתי הקולנוע וסיפורי העפלה.

ביקרנו בבית הכנסת הגדול - "שונה הלכות", התרשמנו מיופי המבנה ומתהליך הקמתו. המשכנו לצעוד מערבה לקראת סמל העיר: "חבצלת החוף" והמזרקה.

חתמנו את הסיוור ב"בית קפה" מול הים - שם סיכמנו את שנת הפעילות האחרונה.

אתי שפריר, מנהלת המחלקה, בירכה את המתנדבים והביעה את הערכתה, ועובדות השיקום נתנו משוב ובעיקר הודינו למדריך הנפלא שערך את הסיוור בחן ובקסם רב ועם הרבה ידע.

עו"ס זהורית בוטנרו, מנחת קבוצת המתנדבים בסניף נתניה

תרומת המתנדב בתהליך שקומו של ד'

ד' הוא בחור צעיר הלוקה בשיתוק מוחין. מתהלך בצליעה ויד אחת משותקת. כמו כן סובל מבעיות קשב וריכוז. מאז סיום התיכון הוא הסתגר בביתו ומצבו הנפשי התדרדר.

ד' השתלב בשקום, במהלכו למד קורס אוריינות מחשבים ועשה מאמצים רבים לסיימו למרות הקשיים בהם נתקל. בהמשך עבר אבחון תעסוקתי והופנה למרכז שקום. לא עלה בידו להשתלב במרכז, דבר שהותיר אותו מאוכזב, מתוסכל והוא חזר להסתגר בביתו.

בשלב זה, יצר איתו קשר דורון, שהוא מתנדב מחלקת השקום בראשל"צ, במטרה לעודד אותו לצאת מהבית, להשתתף בפעילויות חברתיות ולנסות "להחזירו לחיים".

הקשר עם המתנדב נמשך מזה מספר חודשים. דורון הצליח ליצור קשר טוב ואמין עם ד'. הוא מוציא אותו מהבית, מהווה אוזן קשבת להתלבטויותיו ומצוקותיו. כמו כן מעודד אותו לחזור לתהליך השקום ומהווה עבורו מקור לעידוד, תמיכה וחיזוק הביטחון העצמי.

הקשר עם המתנדב מהווה עבור ד' חוויה מתקנת, לאור הקושי שגילה ביצירת קשרים חברתיים בעבר. הראייה להצלחת קשר זה ולעבודה הטובה של המתנדב עולה בין השאר, מתוך נכונותו של ד' להשתתף בפעילויות ספורט לנכים, דבר שהתנגד לו בעבר בכל תוקף. אנו מקווים כי הדבר יהיה צעד ראשון בחזרתו לתהליך השקום התעסוקתי.

ברצוני להודות מקרב לב לדורון על עבודתו הנאמנה והמסורה, על הנכונות לתרום מזמנו ולזולת, באמצעות תמיכה כה מבורכת. יישר כוח!

אסנת עמיר קורש עובדת שקום, סניף ראשל"צ



מתנדבות מסיניף קריות

מילה קטנה ממנחת קבוצת המתנדבים הוותיקה בסניף רמלה

רציתי לכתוב כמה מילים על קבוצת המתנדבים בסניף רמלה ולהודות להם על עשייתם הברוכה. אני מנחה את הקבוצה כשבע שנים, אך הקבוצה קיימת משנת 1996 ועברה תהפוכות ושינויים, שמחות, פרישות של מתנדבים, מחלות ומוות. למרות זאת, הקבוצה נשארה איתנה והיום מונה כ-15 מתנדבים. משנת 1996 יש לקבוצה גרעין איתן המונה שמונה מתנדבים. מתנדבים עבור מחלקת השיקום כ-15-16 שנים ומתנדבת אחת: אילנה צור, המתנדבת עבור המחלקה משנת 1995, 17 שנים. המתנדבים מתמודדים עם מקרים לא קלים כלל, משפחות שכולות, נפגעי עבודה קשים ונכים קשים. בנוסף, המתנדבים עוזרים לנו בפרויקטים של המחלקה ובעבודה המשרדית כשיש צורך. כמו למשל המחלקה ארגנה מפגש של נכי איבה ובני משפחותיהם, המתנדבים עזרו בתזכורות טלפוניות ובאמת עמלם נשא פרי ולמפגש הגיעו 110 אנשים. המתנדבים של קבוצתנו ממשיכים להתנדב במשך שנים ללא חת. תודה לוותיקים, תודה ל"חדשים הוותיקים" שהשתלבו בצורה מדהימה ותודה לחדשים. תודה על העזרה שכולכם נותנים למטופלי המחלקה ועל העזרה המשרדית שלא פחות חשובה. אתם נרתמים מיד ועוזרים לנו בפרויקטים השונים של המחלקה לעתים שעות על גבי שעות מבלי לומר מילה. אתם קבוצה מדהימה ואיכותית אני נהנית לעבוד אתכם ונדהמת מיכולת הנתינה שלכם כל פעם מחדש.

עו"ס שרה ארגמן, מנחת קבוצת המתנדבים בסניף רמלה

” לעולם אל תטילו ספק בכך שקבוצה קטנה של
אזרחים מודאגים ואכפתיים יכולה לשנות את העולם;
זה הדבר היחיד שאי פעם הביא לשינוי.

משולחנה של מנהלת מחלקת נכות כללית

במסגרת שיפור השירות לקהל המבוטחים הפונים לעמדות קבלת הקהל בנושא נכות כללית, בסניף פתח תקווה, צוותו מתנדבים למען הנכים ובעלי המוגבלויות.

המתנדבים: אלי צימרמן, רחל ויז'ונסקי, נתי גורסקי, רותי לוי, גילה בר נר ויעל דותן הוכשרו במסגרת פרויקט ייחודי של ביטוח לאומי- ייעוץ לנכה.

המתנדבים מבצעים את ההתנדבות כאשר הם יושבים בצמוד לפקידים המקצועיים ופועלים בשיתוף פעולה עם מקבל הקהל המקצועי מטעם המחלקה.

בצד העומס בקבלת קהל חשוב לנו לתת שירות יעיל, מהיר ומקצועי. קבוצת המתנדבים התומכת בקבלת קהל, מהווה אוזן קשבת ומסייעת במתן שירות מיטבי.

מהניסיון בשטח עולה כי פעמים רבות די בהקשבה בכדי לסייע בשחרור לחצים ויצירת אוירה תומכת ומעודדת אצל המבוטחים.

עזרתם המבורכת של המתנדבים טמונה בסוד "ההקשבה", בתמיכה ובהסברים לציבור המבוטחים על זכויותיהם, בעזרה במילוי התביעות ובהסבר על התהליך הצפוי להם במהלך הטיפול בתביעה.

אשרינו שהתברכנו בסניף במתנדבים בעלי ניסיון חיים, עם נתינה רבה וסבלנות אין קץ המתבטאת בפעילות ההתנדבותית בעמדות קבלת קהל ובפרט שאין המדובר במשימה קלה.

התנדבותם של אלי, רחל, נתי, רותי, גילה ויעל הינה מקצועית.

הגעתם לביצוע ההתנדבות הינה קבועה ועם מחויבות לציבור המבוטחים ולארגון.

אנו מבקשים להודות מעומק הלב בשם כל מחלקת נכות כללית ושירותים מיוחדים בסניף על הפעילות המבורכת וההתנדבות המסייעת לנו רבות.

אנו מקווים להמשך שיתוף פעולה מבורך ופורה כפי שהוא קיים כיום.

סיגלית זבידה, מנהלת מחלקת נכות כללית ושירותים מיוחדים בסניף פתח תקווה

כנס מעסיקים - סניף ראשון לציון ובשיתוף המסלול האקדמי המכללה למנהל ראשון לציון

בתאריך 14 ליוני 2011 התקיים כנס מעסיקים, ביוזמת מחלקת השקום בבטוח הלאומי סניף ראשל"צ ובשיתוף המסלול האקדמי המכללה למנהל ראשון לציון.

מתנדבי מחלקת השקום תרמו רבות בארגון הכנס. הם סייעו בעבודה האדמיניסטרטיבית הרבה שהייתה כרוכה בכך, כמו: משלוח מכתבים ושיחות טלפון לצורך הסברה, גיוס ועידוד המעסיקים להשתתף.

הרעיון לקיום כנס המעסיקים עלה בעקבות שינויי החקיקה בחוק נכות כללית (תיקון ועדת לרון), המאפשרים כיום לזכאים לקצבאות לעבוד ולהשתכר בשוק העבודה החופשי ובכך להגדיל את הכנסותיהם לקיום. הכשרה אקדמאית מהווה מקדם שיקומי גבוה ומגדילה את סיכוייהם להשתלב בעבודה מתאימה אך יחד עם זאת, מסתבר כי מעסיקים רבים אוחזים בדעות קדומות ונרתעים מלהעסיק אנשים עם נכות.

מטרת הכנס הייתה להעלות מודעות ולעודד מעסיקים להעסיק אנשים עם מוגבלות.

הכנס התקיים במכללה למנהל וכלל תכנים מקצועיים העוסקים ב"תמרוץ מעסיקים". הועברה הרצאה בנושא שקום תעסוקתי ע"י מנהלת אגף השקום, הרצאה בנושא חוק לרון. ולסיום - מופע בנושא "אימון אישי" ודרכים להצליח בחיים בכלל ובעבודה בפרט.

לקראת סוף היום קיימנו פאנל משתתפים של בוגרי מחלקת השקום ומעסיקים, בו הועלו סוגיות העוסקות בקשיים בשילוב נכים בעבודה ובמקביל הפיחו רוח של תקווה לגבי העסקת נכים קשים בשוק הפרופסיונאלי.

בכנס נכחו כ-100 משתתפים: מעסיקים ששילבו אצלם נכים בעבודה ומעסיקים חדשים פוטנציאליים להעסקת אנשים עם מוגבלות. בתום הכנס הוענקו תעודות הוקרה והערכה למעסיקים המעסיקים אנשים עם מוגבלות.

אני מודה לכל המשתתפים בכנס, ולמתנדבי מחלקת השקום בראשל"צ שסייעו בארגונו.

נלי שחר, עו"ס שקום, סניף ראשל"צ

המתכון להצלחה

במהלך השנים למדתי ממתאמני כי ישנה סוגיה מכריעה העושה את ההבדל בין המצליחים ליצור את המציאות בה הם חפצים - לבין השאר.

מהו סוד ההצלחה?

האם ראיתם תינוק שלא נפל אלפי פעמים לפני שלמד ללכת?
האם ראיתם תינוק שאחרי הנפילה ה - 100 הוא פורש מהמירוץ?

מהו הסיפור?

במהלך השנים למדתי כי הוא קשור בעיקר למערכת הפרשנית שלנו בנוגע לאי ההצלחות (מחויבות המציאות) שבדרך.

אין כל אפשרות להגיע להצלחה משמעותית בלא לחוות גם אי הצלחות.

וכעת השאלה היא - מה קורה ברגע שאינך מצליח?

בעיני להצלחה ולכישלון יש הגדרות ברורות:

כשלון -

זה להישאר שרוע על הרצפה אחרי הנפילה.

הצלחה -

זה לקום, לתת נשיקה לרגל (לעתים, גם לדימוי העצמי, לביטחון שנפגע, לאגו ולאיברים חיוניים נוספים בתוכנו) ולעשות את הצעד הבא ואת אלו שאחריו.

למדתי כי שני דברים מאד מסייעים להיות במקום הזה:

אחד - היכולת לראות בהתנסויות **מעין משחק** (כלומר: " זה לא סיפור של חיים ומוות, אלא מעין משחק בו אנו נוטלים חלק, ומקסימום... זה יצליח).

כשאנחנו במשחק - עולם החוויות והפרשנויות שלנו משתנה בהתאם ואנו נהנים למלא בו את עולמינו עוד ועוד.

הדבר השני (המשלים את הראשון) - **לעצב את דפוסי החשיבה והפעולה שלנו** - כך שיכוונו את המשחק - ליצירת המציאויות בהן אנו חפצים...

מאחל לנו הנאת יצירה, ושנלמד לפסוע באמצעותה בהצלחה ובכיף.

ימים של אור,

בני מרגליות

קבוצת מתנדבים "הייעוץ לנכה" בנצרת

בשעה טובה התכבד סניף נצרת בשרות חדש המתקיים בעזרת קבוצת מתנדבים של "ייעוץ לנכה", הקבוצה כוללת 6 מתנדבים חרוצים ומלאי מוטיבציה ולהלן שמותיהם:

1. מר' דכיל חאמד
2. מר' תאופיק טאטור.
3. גב' סיסיל עודה.
4. גב' עבלה חאג.
5. מר' עומר אדריס.
6. מר' סוהיל זידאן.

המתנדבים נבחרו מבין קבוצה רחבה של מתנדבים, עברו קורס בן 6 מפגשים שנתן להם ידע רב לגבי בטוח לאומי בכלל ונכות כללית בפרט, ובמקביל השתתפו במפגש הדרכה קבוצתי אחת לשבועיים.

החל ממאי 2011 התחילו בתצפית על עולם העבודה של פקיד תביעות נכות כללית במהלך קבלת הקהל בכדי להתכונן לקבל את קהל הנכים.

עם החלפת שיטת העבודה של קבלת קהל ייעודית לקבלת קהל אוניברסאלית חל שינוי משמעותי ומשפיע על כל ההתנהלות של קבלת הקהל ומאז המתנדבים החלו לקבל מבוטחים ממחלקות שונות, והם מקבלים בממוצע 20 מבוטחים ליום.

בנוסף לקבלת הקהל החלו המתנדבים לערוך תזכורות טלפוניות לוועדות רפואיות ומאז חל שיפור אדיר ואחוז "אי ההופעה לוועדות" ירד מ 30% עד ל 5% במקביל הצליחו לאתר מספר נכים קשים, במהלך השיחות הטלפוניות ומתוך אחריות העבירו את המידע לפקיד נכות שדאג להעביר את המקרים של נכים קשים למסלול של ביקור בית של רופא המוסד וכך עלה מספר ביקורי הבית ממוצע של 10 ביקורים בחודש עד ל 29 ביקורים בחודש נובמבר האחרון, פעולה זו סייעה במיצוי זכויות של המבוטחים.

עו"ס סאלח אבו-ליל, מנחה קבוצת המתנדבים סניף נצרת



מנחה ומתנדבת מסניף ירושלים



כולנו זקוקים לחסד / נתן זך

כולנו זקוקים לחסד,
כולנו זקוקים למגע.
לרכוש חום לא בכסף,
לרכוש מתוך מגע.
לתת בלי לרצות לקחת
ולא מתוך הרגל
כמו שמש שזורחת,
כמו צל אשר נופל.
בואי ואראה לך מקום
שבו עוד אפשר לנשום.

כולנו רוצים לתת
רק מעטים יודעים איך
צריך ללמוד כעת
שהאפשר לא מחייך,
שמה שניתן אי פעם
לא ילקח לעולם.
שיש לכל זה טעם,
גם כשהטעם תם.
בואי ואראה לך מקום,
שבו עוד מאיר אור יום.

כולנו רוצים לאהוב,
וכולנו רוצים לשמוח.
כדי שיהיה לנו טוב,
כדי שיהיה לנו כח.
בואי ואראה לך מקום,
שבו עוד אפשר לחלום.